

TÖRTÉNELMÜNK KÖZPONTI TITKAI

3.

MIÓTA ÉL NEMZET E HAZÁN?

„Természeti jogainktól annyira elesénk,
és annyira süllyednénk-e a szegyenek közé már,
hogy végképeni elkorcsosulásunktól minerőnk,
saját életünk többé nem óvhat,
s csak öröki rabszolgaság által kerülhetjük ki a halált?
Igen; szinte ennyire jutánk,
szinte ily mélyre sülyedénk,
ne csaljuk magunkat Hazafiak;
s létünk inkább csak papirosra van írva latán nyelven,
mintsem hogy valódi életet élnénk az élő nemzetek sorában.”
(Széchenyi 1835/1985, 82-83.)

„A történeti munkákban
az igazságnak kell főszerepet játszania.
Valóban, magam írtam le egyik munkámban valahol,
hogy „miként az egész test tehetetlenné válik,
ha elveszti szeme világát, ugyanígy
*a történetírásból is haszontalan mese marad,
ha az igazságot eltávolítjuk belőle.*”
Két fajtáját említettük a hazugságnak:
az egyik tudatlanságból fakad, a másik szándékos.
Azt, aki tudatlanságból nem mond igazat,
megilleti az elnézés.
*Azoknak azonban, akik szándékosan hazudnak,
nem szabad megbocsátanunk.*”
(Polybius i.e. 146/1889, 90.)

„Dio helyesen jegyzi meg,
hogy a császárok kora óta
nehezebbé vált a történetírók dolga, mivel minden titokban folyt;
(...) *megtudni csak azt lehetett,
amit a zsarnok örültsége és arcátlansága
nyilvánosságra juttatni engedett,
vagy amit maguk a történetírók kikövetkeztettek.*”
(Montesquieu 1734/1975, 126.)

„*Valamely új vagy vitás elv meghatározásához
egyetlen alaposan feltárt esetet tanulságosabb
tíz más, csupán futólag érintett eseménynél.*”
(Clausewitz 1961, 179.)

FOHÁSZ

Itt az ideje, eljött az ideje,
hogyan az ezredéve mételyezett,
ősi népfelségjogaiból kiforgatott magyarság
megvívja a maga mindenirányú
békés, de hajthatatlan, legyűrhetetlen
jogi, közéleti, erkölcsi, szellemi szabadságharcát
minden rontó, ártó erővel szemben.
A magyarság idegen kézre vetett
sokmillió tömegein,
a magyar nép eleven testének élő szent tagjain
a legvandálabb idegenné kényszerítő önkény tipor.
A belső elnyomás, a népfelségjog megcsúfolása
és a nép kirablása, nyomora is tetőpontra ért.
Ha élni akarunk, nem várhatunk tovább.
A felső rétegek végletesen megromlottak.
Szellemi szemét, hazugság, történelemhamisítás
zuhog mindenfelől otthonainkra.
Tetőződött a romlás, árulás.
Ha élni akarunk, nem várhatunk tovább.
Új, igaz fények gyűlésének ideje jött el.
A nemzet megújulása nem halasztható tovább!

1.) MAGYAR ŐSHAZÁK A VILÁG MINDEN TÁJÁN

Háromnegyed évezred során a teljes és tökéletes eredménytelenség bebizonyította a magyar őshazakutatás csődjét (I. 2. fejezet, 51-82.) Alapvetően hibás az a szemlélet, amely a magyarságot eleve nem-magyaroktól akarja eredeztetni, amely őshazánkat mindenhol, csak nem a magyar Kárpát-medencében igyekszik megtalálni. Nincs ugyanis kizárva, hogy őshazánk éppen az a terület, ahol történelmi ismereteink kezdete óta élünk - sőt, történelmi hagyományunk alapján elsősorban éppen ez a terület, a Kárpát-medence jöhet szóba a magyarság őshazájául.

Illik ránk az erdélyi szólásmondás: „A szász a lován ül és keresi.” Lovunkkal körbe-körbe forogva kerestük, hol lehet a lovunk - őshazánkból körbe-körbe kutatva kerestük, hol lehet az őshazánk. Alátámasztják-e mindezt történelmi bizonyítékok? Mielőtt ezek ismertetésébe fognánk, lezárásul át kell tekintenünk, ha leltárszerűen is, s távolról sem teljességre törekedve, a gyanúba vett és felfedezni vélt magyar „őshazákat”. Aki némileg is töprengve tekint át felsorolásunkat, abban alighanem felrémlik az érzés, mintha holmi félvakon végzett roppant találgatósdit szemlélne.

Nagy Baskíria, Baskíria ufai és orenburgi része, Ob folyam partvidéke, Irtisz partvidéke, Szibéria, Közép-Ázsia, Mongólia, Belső-Kína, Ujgúria, Kelet-Turkesztán, Tatárok földje, Isim-Tobol környéke, Terek és Káma folyók köze, Káma-Bjelaja, Bjelaja-Csuszovája, Kaukázus, Transzkaukázus, Ural hegység keleti oldala, Altaj-hegység, Nyugat-Szibéria jeges tundravidéke, Káspi-tó és Ural-hegység köze, Baraba-pusztaság,

Laponnia, Kis-Bucharia vagy Turfan, Pecsora vidéke, Dzsungária, Kazária Továbbá: Don torkolata, Don-tó, Dentü-moger, Levédia, Etelkuzu, Maotisz.

Mindezekhez járulnak még az alábbiak: mezopotámiai őshaza, boldog-arábiai őshaza, iráni-perzsiái őshaza, szumeriai őshaza, föníciai őshaza, parthiai őshaza, kínai őshaza, indiai őshaza, egyiptomi őshaza, észak-afrikai őshazák, karthágói őshaza, mexikói őshaza, perui őshaza, csendes-óceáni őshaza (Mu). Lehet választani!

Miért rejtenénk véka alá? Mindebben - kivált a finnugoros őshazák kutatásában - az oroszlánrész a hivatalos „szaktudósoké”, a csalhatatlanság igényével fellépő, és semmilyen kritikát nem tűrő hivatalos „finnugoros szaktudományé”. Ez az a „sziklaszilárd szaktudományos alap”, amelyre hivatalos vélekedések szerint „bátran lehet építeni”, s amelyhez a kétely leghalványabb árnyéka sem tapadhat.

2.) NACIONALIZMUSRÓL ÉS TÖRTÉNELEMHAMISÍTÁSRÓL

A történelem titkos háttérfolyamatainak és a történelem igaz valóságának feltárására törekvő történetvizsgáló számára semmi sincs gyűlöletesebb, mint a történelem nemzeti elfogultságoktól terhes csúrés-csavarása, irányzatos, sovén eltorzítása és meghamisítása, hiszen törekvéseinek útjában éppen ez áll sötét ködfalként, és igazságfeltáró erőfeszítései szükségszerűen annak lerombolására irányulnak. A történelemhamisítás a világ megtévesztésére, megvakítására irányul, és a legsötétebb erők szolgálatában áll, azoknak szolgálatában, akik a históriát, az *élet tanítómesterét* a nemzetek, népek nagy megtévesztőjévé, az emberiség emlékezetének kifordítójává, megrontóivá akarják tenni, s ami még ennél is rosszabb, az emberiség ellen elkövetett vagy elkövetni szándékozott gaztetteik, bűncselekményeik, jogtalan területfoglalásaik, agressziós múltbeli és jövőbeni támadásaik igazolására akarják felhasználni. Világosan kell látnunk: a történelemhamisítás annak a két romboló világerőnek az előretolt éke, amely időről időre fölforgatja a világ rendjét, a nemzetek, országok történelmileg kialakult egyensúlyát, és a mások felségterületeire, gazdagságára éhes agresszív hatalmi erőket szabadítja rá az emberiségre. Ezért fogalmaztunk egy régebbi munkánkban úgy, hogy „A történelemhamisítás műhelyei - az emberiség vesztőhelyei” (l. Grandpierre K. 1993/2008). Ennek a két egymásba fonódó, egymást kiegészítő erőnek - a történelemhamisításnak és a háborúkat szülő agresszióknak - politikai-ideológiai megnyilvánulása a nacionalizmus, az a fogalom, amellyel baljós, vészterhes századunkban a legszemérmertlenebbül visszaéltek a szellemi méregkeverésben érdekelt erők, azok az erők, amelyek az újsütetű világhódítás tébolyában a történelem ezredévei során kialakult nemzeteket akarnák felmorzsolni.

Mindebből az is világos, hogy a nacionalizmus elválaszthatatlan ikertestvérétől, a mások területére éhes, támadó agresszivitástól. A terjeszkedésre, hódításra sóvárgó népek jellegzetes, elidegeníthetetlen tulajdonsága ez. Következésképp: az a nép, amelytől idegen a terjeszkedés, hódítás tébolya - nem lehet nacionalista.

Történelmének évezredes távlatai tanúsítják, hogy Magyarország, illetve a szkíta-magyar nemzet nem tartozik a terjeszkedés lázától megszállt népek, országok közé. Már Xenophón (i.e. 444. körül) is erről tudósít: „A scytha (...) nem képes más népre kiterjeszteni uralmát, hanem megelégszik, ha saját népének ura marad.” (Xenophón i.e. 444 k./1979, 10.). A X. században, mikor katonai ellenfél nélkül állt Európában, és Európa

nagy részét, vagy akár az egész Európát elfoglalhatta-megszállhatta volna, sikeres támadó hadjáratai ellenére sem foglalt el egyetlen területet. Hatalma nemsokára megtört, és utóbbi évezredes története a terjeszkedéssel éppen ellenkezőleg, Magyarország és a magyar nép szakadatlan területfogyását tanúsítja, vagyis a terjeszkedő agresszív nacionalizmusnak éppen az ellenkezőjét, azt, hogy területvesztést területvesztés követett, azt, hogy ez a nép, ez az ország a terjeszkedő, területragadozó népek évezredes áldozata, célpontja. Magyarország soha egy talpalatnyi területet sem ragadozott el sem fegyveres erőszakkal, se bármilyen más mondvacsinált ürüggyel szomszédaitól, sem a valach-ru-minoktól, sem a szlovákoktól, sem a szerbektől, sem az osztrákoktól. Fordítva azonban ez a legszörnyűbb mértékben érvényesült. Mindez kiáltó, tagadhatatlan történelmi tény. Mi következik mindebből?

Könnyű belátni: akit - bármilyen úton-módon, bármilyen ürüggyel - megraboltak, akit ősi birtokjogából kiforgattak, azzal igazságtalanság történt. Törvényszerű hát, hogy a jogsérelmet szenvedő, bárki és bármi is legyen az, magányos személy, nemzet vagy ország, igazságért kiált, hiszen csak az erkölcsi világrendet biztosító törvénytől remélheti elszenvedett sérelmének helyreigazítását, jóvátételét, igazságának érvényesítését. Vagyis a területi agresszió áldozata, a területvesztő nép vagy ország, minden idegszálával óhatatlanul az igazsághoz, a történelmi igazsághoz kötődik, az lévén elemi érdeke. (Emlékezzünk itt a sok évtizedes „Igazságot Magyarországnak!” mozgalomra.) A területvesztő nép szükségszerűen és elkerülhetetlenül csak ellenérdekelt lehet a történelemhamisításban, vagyis nem lehet más, mint a történelemhamisítás ellensége, tekintve, hogy a történelmi igazság felderítése elsőrendű érdeke.

Így vagyunk mi ezzel, magyarok, károsultjai terjeszkedő agresszív népek ostromának, és ellenünk irányuló, megtévesztésre épülő világ-összeesküvéseknek. Elhatároljuk magunkat minden sovíniszta gőgtől és történelemkozmetikázástól, oktan és visszatetsző nemzeti nagyzólástól, történelemtorzítástól. Mindez azonban távolról sem jelenti-jelentheti azt, hogy holmiféle történelmi koldusköponyeget terítsünk magunkra, és eltagadjuk múltunknak azokat a történelmi tényeket, amik mellettünk szólnak és számunkra előnyösek. A teljes igazsághoz éppúgy hozzátartozik a kedvező, mint a kedvezőtlen. Az egyetlen szempont csak az lehet: kellően megalapozott-e az állítás, a tény ahhoz, hogy igaznak tekinthessük. ***Az igazságot még akkor is el kell fogadni, ha az a magyarságnak kedvez.***

Való igaz, a történelemhamisítás és az ezzel összefüggő nemzeti nagyzolás elharpódzása, dicstelen múltú vagy múlttalan népek ősmúlt-koholása, akárcsak a nagy lélekszámú népek gőgje a kisebb nemzetekkel szemben, olyan helyzetet teremtett, hogyha bármelyik közülük, történelmi tények bármilyen mennyiségű és alátámasztottságú bizonyossága szerint régidőkből eredzeti származását, rásütik, hogy nacionalista elfogultságának megnyilatkozása ez. S ezt annál inkább megtehetik, mivel valóban ropant propaganda-hangerővel szól a történelemhamisítók kórusa, így hát az alapos munkával feltárt bizonyítékokat minden további vizsgálat, cáfolat nélkül a történelemhamisításokkal egynek veszik, egybekavarva az igazat a hamissal. Ekként jön létre az a sajátos helyzet, hogy cégéres hazudozók között a tisztességes embert hazugnak bélyegzik, ha tisztességes őseit tisztességesnek mondja, s azt vágják a szemébe, hogy a hazugokat utánozza, velük kell versenyre a hazudozásban, vagyis versenyt üvölt a farkasokkal.

De a tömérdek felfedezni vélt magyar „őshazára” visszatérve: mindez távolról sem a

nemlétező „magyar nacionalizmus” terméke. Épp ellenkezőleg: a magyar léleknek abból a meghasonlottságából, kifelé fordulásából fakad, amelybe a magyarságot az ország „kereszténységre térítés”-nek álcázott X-XI. századi titkos katonai megszállása, idegen hatalmi és szellemi iga alá vetése kényszerítette, s amelyet még tovább fokozott az a nemzet- és világmegtévesztés, amelybe a XIII. századi domonkosok keleti kémakciói taszították ebben a kérdésben a magyarságot, elhitetvén vele, hogy kívül kell keresnie az őshazát (l. 2. fejezet, 51-82.) A magyarság ezáltal mintegy rá lett állítva erre a hamis szellemi vakvágányra, a külső őshaza keresésére. Könnyű belátni, hogy ez háromnegyed évezreden át milyen mérhetetlen károkat okozott.

A „magyar nacionalizmusról” még annyit feltétlenül itt is el kell mondani, hogy a hajdan hatalmas magyarságból már X. századi orvmegszállásakor, idegen szellemi iga alá vetésekor minden lehető eszközzel igyekeztek kiölni a nemzetek létének megőrzéséhez egyszerűen nélkülözhetetlen nemzeti érzést, a nemzeti összetartozás érzését, azt az érzést, amelynek hiánya teljesen egyértelmű az immunreakció hiányával (épp ezért támadják a nemzeti érzést „nacionalizmus” vádjával azok, akik fel akarják bomlasztani a nemzeteket). Ekként vált Magyarország olyan országgá, a magyarság pedig olyan nemzetté, amely a maga kifelé-fordultságában azoknak a beszivárgó nemzeteknek vált eldorádójává, amelyek aztán egy világ-összeesküvés lehetőségeit kihasználva szétmargolták Európa legősibb országát és nemzetét.

Hozzá kell tennünk azonban fentiekhez, hogy a Kárpát-medencén kívüli „őshazák” népszerűségéhez egyéb tényezők is hozzájárultak. Így például a szkítamagyarság ősidőkben bekövetkezett két ágra válásának ténye: Nimród népe, a Tárih-i-Üngürüs őskronikánk tanúsága szerint, az őshazából, a Kárpát-medencéből került Közép-Ázsiába. Az utolsó jégkorszak utáni évezredekben, Nimród és Magóg korában létrejött a roppant lélekszámú szkítamagyarságnak egy mozgó katonai szárnya, amely - óriási művelődéspolitikai hivatást is teljesítve - mindújra visszahódította az őseinek sírjait őrző eurázsiai síkság térségeit. Mégis a szkítaság létének alapja mindenkor az a Kárpát-medencében őshonos népesség volt, amely az ősidőktől napjainkig folyamatosan itt élt központi ős-szülőhelyén, a Duna-medencében, és a Kárpátok őserdőkkkel borított térségét szorgos munkájával kultúr-tájjá emelte. Így hát, mindezek folytán a magyarságnak valamilyen nyoma, nyomeleme a földkerekség különböző területein többé-kevésbé fennmaradt, úgy, hogy ez még napjaikban is kimutatható.

Efféle nyelvi vagy helytörténeti nyomelemek alapján azonban kisütni, hogy itt is, meg ott is megtalálták a külső magyar őshazát, felületes és megalapozatlan, némileg olyan, mintha egy ember szülőházának minősítenénk mindazokat a helyeket, ahol valaha is megfordult.

3.) AMI VOLT - ELTŰNT, AMI NEM LÉTEZETT - FELTŰNT

Már a *Mi az igazság az árpádi bejövétel körül?* c. fejezetben (l. 1. fejezet, 17-50.) foglalkoztunk az itt lakó népek kérdésével. Ezúttal, fontos kiegészítésként, a kincstári történetírásunkban elharapódzott szemfényvesztői hamisítási módszerekre szeretnénk rámutatni, ahogy az utcai népbecsapás, az „itt a piros, hol a piros?” mintájára eltűntették az árpádi bejövételkor valóban itt élt magyar népeket, hogy szlávokat állítsanak a helyükbe. Makacsul azon erősködnek, hogy szláv népek éltek itt a „honfoglalás” előtt.

Így volt-e valóban? A tárgyilagosság megköveteli, hogy elismerjük, valóban éltek itt szlávok. De kicsodák? És mióta? Miként kerültek ide és milyen részét tették ki a hazai népességnek?

Vegyük sorra. Kétségtelenül éltek itt bizonyos bizánci-bolgárszláv katonai egységek, akik az avar birodalom szétzúzását követő hatalmi úrt kihasználva behatoltak az országba és átmeneti vazallus fejedelemségeket létesítettek. Magukkal hozták természetesen kísérő személyzetüket, így került hazánkba a jelentéktelen számú blak (=b-l-k, azaz: b-a-l-k-án-i). Mit tettek mindezekkel hivatalosaink? A bolgárszláv katonákról egyszerűen „megfeledkeztek”, vagyis azok eltűntek a kincstáriak bűvészkalapjában. A jelentéktelen számú blakokból „öslakós oláhokat”, sőt már „románokat” koholt össze belső, magyarellenes történelemhamisításuk. Önmagában azonban ez még kevés volt az itt lakó szlávok mítoszának megteremtéséhez. Így hát a semmiből kellett koholni itt élő szlávokat.

„A honfoglaló magyarság szlávokat talált a Duna-medencében mindenfelé, a Balatontól Erdélyig. *A szlávok mellett alig jöttek számba az alföldi avar (vagy esetleg más) töredékek.*” - írja Kosáry Domokos, az a férfiú, aki méltónak találtatott az akadémiai elnöki tisztség betöltésére (Kosáry 1991, 14.). Vagyis e tudományos úr szerint az itt élő szlávokhoz mérten jelentéktelen semmiség volt nemcsak az avarság, de a székely nép is, valamennyi bizonyíthatóan itt élt szkítamagyar néppel együttvéve.

Nem hagyható szó nélkül, hogy ez a könyv - Magyarország története az őskortól a szatmári békéig. A gimnáziumok VII., a liceumok és gazdasági iskolák III. osztálya számára -, amely telítve van hasonló, sőt ennél cifrább „tudományos” megállapításokkal, miként fentiekből is kitetszik: tankönyvnek készült a magyar ifjúság számára. S nehogy valamiképpen átmenetileg is nélkülözzék, az 1945-ös első kiadást 1991-ben hasonló kiadásban az 1000 éves *a magyarországi iskola alapítvány* újra közrebocsátotta, tekintve, hogy azt, miként méltatója Kardos József írja: „Ma használhatják az általános iskolákban tanítók és a középiskolák - gimnáziumok, szakközépiskolák - diákjai és tanárai is. Nem a közelmúltban kiadott tantervek és ún. törzsanyag előírásait követi nyomon Kosáry Domokos tankönyve, de a történelmi ismeret gazdagsága, az előadás didaktikája biztosítékot nyújt arra, hogy aki esetleg ebből készül - és ezt tudja is - napjaink érettségi vagy felvételi vizsgáján sem vallhat szégyent.” (Kosáry 1991, fülszöveg).

De a szláv kérdésre visszatérve. Ne éltek volna hát itt szlávok? Senki sem állítja ezt. Álmos hadaihoz, miként ezt Anonymus nyomán mindenki tudja „az oroszok közül szintén sokan Álmos vezérhez csatlakoztak, vele együtt Pannóniába jöttek, és maradékuk különböző helyeken egészen a mai napig Magyarországon lakik.” (Anonymus 1200 k./1975, 88.). Anonymus másutt is szól arról, hogy szövetséges népek megszámlálhatatlanul nagy sokasága csatlakozott a honvisszavívókhoz. (Anonymus 1200 k./1975, 84.). Voltak itt szlávok, az Álmossal jött oroszok itt éltek még a Gesta Hungarorum keletkezése idejében is. Itt éltek természetesen még ezután is sokáig és lakóhelyeiket is - miként ezt helynevek is tanúsítják - a maguk nyelvén nevezték el.

De mi történt ezekkel a szlávokkal a kincstáriak tollán? Elérte őket is a kincstári nevezettség. Ők is eltűntek ellen-historikusaink bűvészkalapjaiban. Miért? Végtelenül egyszerű. Mert az Álmossal, Árpáddal jött oroszokkal éppúgy nem lehetett volna igazolni a szlávok őshonosságát, miként a bolgárszláv megszálló katonákkal. Vagyis csak zavarták volna a képet, így hát el kellett tűnniök, hogy helyet adjanak a nagy pánszláv mítosznak, a soha itt nem élt szláv népek mítoszának.

E mutatványok módszere mesterinek mondható: ami volt, s csakugyan volt, azt eltüntetni, eltagadni, ami nem volt, vagy alig volt, azt fölfújva hangoztatni. De hova tűnt a történetileg kétségkívül igazolt, letagadhatatlanul itt élt szkítamagyar népek sora? Hova tűntek a Kárpát-medencét ősidők óta benépesítő sicut-székelyek? Hova az ősszkiták, az agathyrsek vagy agatörzsek? Hová a szigünnák, a szikamberek? Hova a Pannóniának nevet adó pannonok? Hova a szarmaták, a jazig-jászok, s az ugyancsak ősszkita daha-dákok? Hova a hatalmas, világbíró hun nép? Hova a budinok? Hova az avarok? Hova a kangar-csángók? Hova a többi ősi szkítamagyar nép a pelaszg-palócoktól a turuszkokig, a barkókig, üngürüsökig? Mind eltűntek a bűvészkalapban.

A történelem kezdetei óta szkíta népek szinte hosszú sora élt itt. Évszázadokon, évezredekken át küzdöttek a hazáért, a haza függetlenségéért, idegen hódítók uralma alóli megszabadításáért. Egyetlen szkíta nép sem költözött el innen. Itt éltek-haltak. Soha egyikükről sem jegyezte fel semmiféle írás, hogy elhagyták volna a Kárpát-medencét. Látszólag az egyetlen kivétel: a hunok. Róluk tudjuk, hogy a nagy vereség után két hadseregcsoportjuk is az ország határszéleire vonult, hogy megszervezze a harcot az ősi Szkíta-Hun Birodalom helyreállításáért. Két erős, továbbküzdő katonai egység. Ámde az óriási lélekszámú hun nép itt élt továbbra is, nem költözött el. De hova is költözött volna? Nem költözhetett volna el még akkor sem, ha van erre hajlandósága. Milliós néptömegek felkerekedése és útnak eredése a történelmi képtelenségek sorába tartozik. Az óslakos szkítahun nép éppúgy a helyén maradt, akárcsak az őket megelőző szkíta népek sora. Utánuk pedig itt maradtak az avarok, akiknek további ittlétéről számos forrás megemlékezik. Miként foszlottak volna mindvalahányan semmivé? S miféle rejtélyes úton-módon teremték volna itt a téridegen szlávok? Hivatalosaink számára azonban mindez még csak kérdés formájában sem merül fel. A székelyekről fejüket törve kimesterkedtek - jóllehet csalthatatlan történelmi tények igazolják ősi ittlétüket (Orbán - Grandpierre A. 2009) -, hogy századokkal később telepítették őket székely őshazájukba.

Félreértés ne essék: nem ország romlására törő külső ellenség állítja mindezeket, hanem saját historikusaink, azok, akik népünk jóvoltából kerültek tisztségeikbe, s hivatalukat arra használják fel, hogy a magyarság élethalál harcában mintegy az ellen-séghez csapódva, a magyarság ellen vívják a sorsdöntő birtokpert - a történelem, a tudomány, az igazság ellenére. De lássuk további mesterkedéseiket!

4.) ŐSHONOS-E A MAGYAR A KÁRPÁT- MEDENCÉBEN?

Kiélezett harc dúl a két tábor közt a magyar nép ősi, vagy újkeletű voltának kérdésében. Régi vagy új nép-e a magyar? Hivatalosaink az idegenuralmi szellemiség örököséiként, továbbfolytatóiként a magyar nemzet késői keletkezése mellett kardoskodnak. A magyar nép ősi volta, dicsőséges múltja sehogy sem illeszthető többszáz éve kialakult elképzeléseik kereteibe.

Csontmerekv ellenséges elképzelések rendszere ez. Emlékezzünk a shakespearei szavakra: „őrültség, de van benne rendszer”. Pontosan erről van itt szó: ezer éve kiforrott, kidolgozott átfogó rendszerről, amelynek minden egyes alkatrésze úgy illeszkedik egymáshoz, mint egy pokoli óramű darabjai, egy sem iktatható ki, egy sem cserélhető ki anélkül, hogy az egész rendszer össze ne omoljon.

Kiindulásának alapja arra a X-XI. századi, hetvenhét lepellettel leplezett összeesküvésre helyezhető, amely a maga láthatatlan, titkos eszközeivel megtörte a katonailag legyőzhetetlen X. századi magyar nagyhatalom erejét, megroppantotta a magyarság gerincét, és az országot titkos idegen iga alá vetette, mindenekelőtt és mindenekfölött szellemi, politikai-hatalmi iga alá, bűnösnek és elvetendőnek bélyegezve mindent, ami azelőtt volt, az egész magyar múltat, minden magyar tettet, eszmét, ereklyét, mindent, ami a magyart magyarrá tette. A dicsőséges magyar történelem ekkor fordult a visszajára, ekkor kezdődött a magyarság rettentő hanyatlása, évezredes vérfutása, felségterületének ezer éven át tartó rettentő sorvadása. Ekkor fordították ki alattomos sötét kezek a magyarságot önmagából, ekkor tették saját hazájában üldözötté a magyart, ekkor fosztatott meg ősi szabadságától, ekkor fordult szembe a felső vezetés a néppel, ekkor vettetett ezer éves szolgaságra a magyar, ekkor süttetett rá a bűnös nép bélyege.

Az álarcos, titkos igára vetők, hogy önmaguk égbekiáltó istenellenes gaztetteit, egy szabad nép orveszközökkel való megtámadását, titkos katonai megszállását, ideológiai kényszerzubbonyba vetését indokolják - miközben nekiveselkedett sátáni hadként kiirtották a többévezredes magyar magas művelődés felhalmozódott pótolhatatlan értékeit -, megkezdték a magyarság dicsőséges múltjának tagadását, befeketítését, minden módon való leócsárlását.

Aki magyar lélekkel beleolvassza a nemrég kiadott „*Árpád-kori legendák és intelmek*” (Érszegi 2004) c. kötetbe, elszörnyedve láthatja a legsötétebb magyarellenos rágalmak közel egy ezredév előtt megfogalmazott förtelmeit, kezdeti magvát, kiindulását minden becstelenséggel és alaptalan nemzetünk elleni támadásnak, rágalomnak. Meg kell mondani: ez a sötét ideológiai rendszer, ez a kirekesztő, kizáró jellegű, mélységesen terrorista beállítottságú és nemzetellenos, vallási mezben fellépő szellemi iga az, ami magyarországi idegenuralmi klerikális körök nyomására mindmáig alapját képezi a hivatalos historiográfiának.

Kincstári történéseink ezeket az elveket követve úgy tesznek, miként ha a magyarság által létrehozott és fenntartott intézményekben a magyarság sárbarángatása volna a legfőbb vagy éppen egyedüli hivatásuk. A rendszer köti őket, ez az idegenuralmi hatalmi érdekek nyomására és szolgálatában réges-régen elfogadott szabályrendszer, amely beteg agyon eluralkodott kényszerképzetként ül rajtuk: akarva sem szabadulhatnak tőle.

Összefoglalólag, a magyargyűlölő középkori legendagyártók a következő képet festették a magyarságról:

- barbár, tudatlan nép
- merőben műveletlen
- az emberi kultúra legalsóbb fokán tengődő nép
- pogány, istentelen.

Ezt a szemléleti rendszert örökölte hivatalos történetírásunk, s ettől nem tud és nem is akar szabadulni. A titkos és nyílt idegenuralom (szellemi idegenuralom!) évszázadai alatt a hatalom előnyeiben részesülő, azzal azonosuló hivatalos vonal szolgálatában ehhez szabta a maga mindenkoros ténykedését a magyar történelem és a magyarság megítélésében. Természetesen egy olyan nép, amilyenek a korai judeo-keresztény klérus lefesti a magyarságot,

- semmiképpen sem lehet ősi nép, kultúrnép
- az emberiség legelmaradottabb, legaltasabb, legbadarabb néptörzseiből kellett keletkeznie

- újonnan összetákolódott keverék népekből
- írástudatlan népnek kellett lennie
- gyökértelen, barbár, kóbor népnek.

Mindez a legélesebben ellentétes azzal az óssznépi köztudattal, amit a magyarság hagyományai val egyezően a magyar nép nemzedékei vallottak - s amelyet teljes mértékben osztott az évezredek világvélemény is -, nevezetesen azt, hogy a magyarság a világtörténelemben kimagasló szerepet játszó ősi kultúrnép, a székítés egyeneságú örököse.

Viszont mindeme rágalma valószínűsítésére, vagyis a megtévesztésre rendkívül alkalmasnak látszott a sajnálatos módon Sajnovics által felvetett lappizmus, csúdízmus, s fejlettebb formájában a finnugrizmus, annál is inkább, mivel itt a megfoghatatlanság területére lehetett átcúsztatni az egész kérdést, tekintve, hogy maga a finnugrizmus a finnugor ősnéppel, finnugor őshazával egyetemben képtelen fikció, efféle ősnép sohasem létezett, így hát kiválóan alkalmasnak bizonyult mindenféle koholmányra, s ennek vonzataként, rá lehetett fogni minden elmekavaró zagyvaságot a magyarságra.

Ekként és ezekben az elvekben teljesegett ki a hivatalos magyar ellenhistória történet szemléleti rendszere:

- a magyar újkeletű nép
- elmaradott, barbár stb.
- Ázsia sötét zugából hatolt be téridegen elemként Európába
- Kárpát-medencei mai hazáját fegyveres erőszakkal, révén rabolta el az itt élő szlávoktól.

Tekintse át bárki, aki meg akar győződni mindezeknek a valótlanságáról - ha ép elméjét súlyos károsodásoktól nem félti -, hivatalosaink olvashatatlanul szürke, zürzavarral telített, a felszínességben addig ismeretlen teljesítményeket felmutató dolgozatait. Kénytelen lesz belátni, túl enyhén fogalmaztunk. Acsády Ignác is kifejezte ezt lényegfeltáró mondatában: „**A magyar századokon át inkább csinálta, mint írta a történelmet, s tetteinek följegyzését gyakran engesztelhetetlen ellenségeire bízta.**” (Acsády 1903, 25.). Kérdés: kibírhatja-e ezt bármilyen nemzet, és meddig bírhatja még a magyar? De térjünk át az állítások és tények felsorolására, illetve ütköztetésére. Lássuk, mit mondanak az új vagy régi kérdésében a hiteles hagyományok és tények!

„Árpád vezér és nemesei pedig nagy örömmel felkerekedtek Hung várából (azaz a már akkor, az árpádi bejövételkor Hung(ár)nak, azaz Magyarának nevezett várból, a mai Ungvárból), s a Tarcal hegyén túl ütöttek táborn a Takta vize mellett elterülő mezőn, egészen a Szerencse hegyéig. Erről a hegyről látták, milyen az a hely; mivel pedig nagyon megszerették, úgy nevezték el, hogy a nevének latinul amabilis, a saját nyelvükön pedig szerelmes az értelme; attól a naptól egészen mostanáig a szerelemről Szerencsének hívják a helyet.” (Anonymus 1200 k./1975, 95-96.).

Közel egy ezredév szentesíti Névtelen Jegyzőnk szavait. S utalhatnánk még a korát meghaladó nagyszerű Gesta Hungarorumnak számos más helyére, ahol, közvetve bár, de a magyarok korábbi ittlétét bizonyítja, így pl. Bors várának építésekör (l. 1. fejezet, 17-50.). Bors várát éppúgy az itt élő magyar nép nevezte el a maga nyelvén, akár Szerencset.

„Ma már világos, hogy Anonymusnak a szó szoros értelmében sejtelve sem volt semmiről” - írja egyik akadémikusunk 1990-ben közreadott könyvében. Micsoda vég-

letes állítás! A történettudomány legmegbecsültebb dokumentumai szükségképpen a korabeli dokumentumok, krónikák. Ezek alkotják a történetírás alapját. Ha ezt a talajt kihúzzák a történetírás alól, szabad teret nyitnak a gátlástalan manipulációnak. Névtelen Jegyzőnk tehát az akadémikusi magas lóról hetykén odavetett ítékezés szerint teljesen tudatlan volt; még azt is magabiztosan tudja megállapítani 700 év távolából a nyilvánvalóan természetfölötti képességekkel rendelkező akadémikusunk, hogy miről nem volt sejtelve Anonymusnak: semmiről! Meghökkenítő megállapítás. De vajon az illető mivel bizonyítja súlyosan megbélyegző állítását? Az égvilágon semmivel. Ő csupán állít és rágalmaz. Minek a bizonyítás? Hiszen a hivatalos történetírás számára elegendő a hatalmi szó, amely minden tudományos követelményt felülír. „A X. századból az ő korában - folytatja - már csak néhány magyar vezér és vitéz neve élt az emlékezetben, főként olyanoké, akiknek leszármazottai sokra vitték a későbbiekben.” Honnan tudja? Honnan veszi ezt a rágalommal felérő történelmi oktalanságot, amelyet a történeti tények özöne minősít sértőnek és nevetségesnek. A magyar nép és népágazatai még ma, ezer év után is hasonlíthatatlanul több emlékét őrzik a magyar ősidőknek - minden inkvizíció és historikus hazugság ellenére -, ellentétben azzal, amit e rosszhiszemű feltételezés nagytudományú Névtelen Jegyzőnk állít. „Ezeket a szóbeszédből összegyűjtött beszédfoszlányokat (?) egészítette ki Anonymus kerek történetté olyképpen, hogy benépesítette a Kárpát-medencét XII. századi népekkel és kitalált személyekkel, akikhez az ötleteket nemegyszer helynevekből vette.”

E sötét célzatú állítások olvastán már-már azt mondanánk, az efféle agyafúrt hamisítói ténykavarás nem Anonymusra, hanem - ki mint él, úgy ítélt alapon - inkább mai rágalmazóira jellemző. Egyébként ugyanez a szerző az, aki ugyanitt a vlahhá torzított - helyesen balkáni blak - csapatokat vezérlő magyarnevű vazallus helytartót, a Gelouvá korcsított Gyalut történelmietlenül egyszerűen „román Gyelő”-nak mondja, sajnálatos módon nem lévén tudomása arról, hogy a rumin nép ekkoriban még nem létezett és csak évszázadokkal később jött létre a Balkán hegyei között. Ugyanó állítja ugyanitt, hogy az ősmagyar zobor (szobor) szó „a szláv zbor (gyűlés) köznév származéka” (Engel 2003, 73-74.). Dúl tehát a csata a magyar őstörténet minden egyes kérdésében, így az újkeletűség és régiség kérdésében is.

Talán üdítőleg hat, ha ezek után egy derék néhai historikusunkat, Mahler Edét idézzük, aki közel száz évvel ezelőtt a következőket nyilatkozta: „Kétes és talán nagyon is merész, de aligha teljesen alaptalan az a föltevésünk, hogy már ősrégi időben olyan nép élt földünkön, amely a magyarsággal egy törzsből származott.” (Mahler 1902, 293.).

5.) MIT VALLANAK A MAGYAROK RÉGISÉGÉRŐL SAJÁT NÉPNEVEINK?

Hivatalosaink legfőbb érve a magyarság ősi nemzeti léte ellen, hogy neve nem fordul elő a IX. század előtt. Kristó Gyula pl. ennek alapján határozottan odajut, hogy magyar nép a IX. század első harmadánál korábban nem létezett. Mások még tovább mennek, s vannak, akik elképesztő módon az árpádi honvisszavétel utánra, sőt a XI. századra teszik a magyarság kialakulását. Úgy látszik, a hivatalos vonalat követők számára íratlan törvény, hogy le kell tagadni mindenáron a magyarok őshonosságát. Mások azt bizonygatják, hogy népnevünk a IX. századnál korábban nem fordul elő. Nincs magyar a IX. századnál korábban?

Lépjünk hátrébb egyvel. Emlékeztessünk Kis-Szkitia 630. táján élt királyára, görögösen írt nevén Muageriszre (Muager + görög -isz képző), akit a mai magyar helyesírás szerint Magyaroknak kellene leírunk. Az újabb kutatás felvetette, hogy a magyar népnév Muager hun király nevéből ered (Kosztolynik 2002).

Hát az ugyancsak az árpádi bejövetel előtt széltében ismeretes Strata (Strada) Wengeriorum, vagyis Magyarok Útja? Meg a magyar hegyeknek nevezett Kaukázus és a Kárpátok körhegylánca? S a „Magyar kapu” Kiovban? És a Wangariorum marcha, azaz „hungárok határa”, amelyet képtelen szó-csúrés-csavarással próbálnak nem magyarok feltüntetni? És Jordanes „hunugur”-jai (Jordanes i.sz. 550/2005, V. 33.)? És a hun Unigardae-k (Synesius i.sz. 411.)? Vajon lehet-e kétséges, hogy ezek az elnevezések századokon át alakultak ki?

De menjünk még tovább, érintvén az ősi magyar mondavilágot. Előre kell bocsátanunk: az évezredek emlékezetét őrző magyar történeti jellegű mondavilág, megítélésünk szerint hitelességben felveszi a versenyt bármely historikussal. Hunor és Magor, az őstestvérpár lép elénk az ősidők homályából. Magor, azaz Magyar. Magor és Hunor Nimród fiai voltak. Nimródé, aki „nagy vadász vala az Úr előtt”, s aki alig 58 évvel élt a vízözön után (Biblia 1979, 16.). Immár tehát a vízözön körüli időnél járunk. De vegyük a Bibliát! Jáfetnek három fia volt: Gomer, Magóg, Madaj. Bizoni Károly azt írja erről: „Még az özönvíz előtt származtak ők.” (Bizoni 1845, 2.).

Tudjuk, hogy az ősidőkben, az ókorban a mássalhangzók határozták meg a szavakat. Egyes népek a magánhangzókat le sem írták. Ennek fényében nem furcsa ebben a három névben a szótó meghatározó mássalhangzóinak meglepő hasonlatossága? Hiszen ismeretes, hogy a „d” és a „g” rokon mássalhangzók, s a „gy” hangot más népek gyakran „d” hanggal adják vissza. m, g - m, g - m, d (g).

Magóg a szkítamagyar népek ősapja (Josephus I, Chap. 6.). Gomer a „gomeriták” ősapja, akik alatt Josephus szerint a galaták, gallok értendőek (I, Chap. 6.), de a Cambridge Ancient History szerzője (Barnett 2008, 452.) az egyébként is általános felfogással összhangban a gomereket a kimmerekkel azonosítja (a kimmerek a szkíta nép az i.e. 1. évezred első felében a nyugat-eurázsiai síkságon élő része) - lásd még Mallory-t (1997, 425.). „Madaj” a méd nép ősapja (Josephus I, Chap. 6.). A méd népet indiai szomszédai „madra” (Talageri 2000, Chap. 7.) és „szaka” néven nevezték (Puranic Encyclopedia 1989, 667.). Gomer annak a Gógnak a szövetségese, aki Magóg földjének ura (Ezekiel 38:6.).

De vegyük figyelembe közvetlenebb megfontolásokat is. Ha egy csecsemőt, kisgyermeket megkérünk, mondja ki azt, hogy magyar, nem is kell, hogy pösze legyen, úgy fogja mondani, hogy madaj.

Hát Gomer? A nyelvtudomány ismeri a hangugratás fogalmát. Gyakori nyelvi jelenség. Minden okunk megvan rá, hogy Gomert a Moger hangugratásos névalakjának tekintsük. Nyelvtörténeti bizonyítékunk is akad rá, hogy ez a hangugratásos névalak némileg ékezetesült formában helyneveinkben is él. Gömör megye néven kívül több mint tucat helynév és egyéb földrajzi név áll rendelkezésünkre. Ezek szerint Jáfetnek mindhárom fia a magyar népcsaládot jelzi - ami természetes, hiszen az ősapák testvér mivolta a népek testvér mivoltát jelenti. A magyar nép tehát a Biblíában foglaltak szerint ősnép. A Biblia (Genesis 10:5) és Josephus (Antiquities of the Jews I. 6.) nyomán általános a vélemény Jáfet utódai voltak Európa őslakói.

De, mint tudjuk, a magyarságnak két népneve van: magyar és hungár. Ősi és

egyértékű mind a kettő, miként ezt az őstestvérpár nevei is tanúsítják. Mi hát a helyzet hungár, hungarus népnevünkkel? A historizálgatás legelképesztőbb zűrzavarára eshet tekintetünk. Mert ma már ott tartunk, hogy bravúros ügyeskedők, manipulátorok hungár népnevünket - csiribi-csiribá - elmismásolták. Kényszerből cselekedtek így, mert ha nem teszik ezt, istókuccse összedül a magyarság újkeletűségének agybajos gonddal összecsócsált épülete. Bizony összedül, mert még Jordanes gót püspök (i.sz. 550), a hunszkita-magyarok nagy ellensége is megemlékezik a hungarusokról: „A hunugurok pedig onnan nevezetesek - írja -, hogy tőlük ered a hermelin bőrökkel való kereskedés (...) Róluk azt olvassuk (tehát még korábbi híradások szólnak a hunugurokról) - és most kérjük az olvasót, nagyon élesen figyeljen! -, hogy *első tartózkodási helyük Scythia talaján volt, a Maótisz-tó mellett, azután Mysiában (Moesiában), Thraciában és Dáciában (vagyis mai hazánk területén!), harmadízben ismét Scythiában, a pontusi-tenger fölött laktak.*” (Jordanes i.sz. 550/1904, 39.). Valóságos őstörténeti tanúbizonyság, útmutatás a gót püspöknek ez a mondata, hiszen azt mondja ki itt, hogy *a hunugurok, azaz magyarok már régen, a hatodik évszázad előtt itt éltek mai hazánkban, hiszen innen költöztek ki meghatározatlanul korábbi időkben, meglehet évezredekkel korábban az Európa keletén fekvő másik Szkitiába.*

Óriási fontosságú történeti bizonyíték ez, annál is inkább, mert egy olyan historikus tartotta fenn, aki tettenérhetően a szkíták ellensége. Mondanunk se kell, hogy hivatalosaink tollán ez a tényadat is elsikkadt. Hogyan lehetséges ez? Hogyan lehetséges, hogy századokon át senki sem akadott fenn a kiáltó tényen, hogy itt rólunk van szó és a *hunugur népnév* az égvilágon semmi mást nem jelent és jelenthet, mint azt, hogy magyar? A magyar érdek tagadásának szinte hihetetlen makacsságú beidegzettsége és körmönfont módszere ad erre magyarázatot. *Hungar, hungarus* népnevünk számtalan helyen és alakban fordul elő az ősidőktől napjainkig.

Nem hajlandók tudomásul venni, elfogadni. Nem hajlandók látni azt, ami magyar, és netán előnyös a magyarra. Nem akarják látni, észrevenni, amit látnak. Hunugurokról szól Jordanes? Ők nem tudják mi az, eszik-e vagy isszák. Játszák a tudatlant. Mi az istencsudája az, hogy hunugur? Nem tudják, vagy nem akarják tudni. Van ugyan tudomány, de ha a magyarságnak kedvez, akkor nincs. Hungária „szaktudós” „szakférfiai” nem tudják mi az: hunugur, hungár, Hungária. Nem érik fel ésszel, ha azt hallják: magyar. De tudják, hol a határ, meg sem kérdik, mi lehet az, mi fán teremhet a hunugur nép.

Belekapaszkodnak Névtelen Jegyzőnk egy tévedésébe. Anonymusunk ugyanis, nem ismervén a valós magyarázatot, bizonyára hallomás után, azt írja, hogy Árpádot Hungvárának bevétele miatt hívták „Hungvária” vezérének: „összes vitézeit pedig Hungról hungvárusoknak nevezték el az idegenek nyelvén, és ez az elnevezés mostanáig él az egész világon.” (Anonymus 1200 k./1975, 91.).

Kétségtelenül bizonyos, hogy tévedés ez? Hunor és Magor neve felel erre. Hungar nevünk Nimród fiának, Hunor nevének ősi változata. (l. Grandpierre K. 1990) Nyilvánvaló és magától értetődő ez. Történetírásunk pedig azért van, ha van, hogy többek között kiigazítsa az esetleges tévedéseket. Nálunk épp fordítva történik. Azon nyomban dogmává vált, hogy a *hungár, hungarus, hungária* nevezetet idegenek aggatták ránk. Ezért viseli hazánk az egész világ előtt ma is a *Hungária* nevet. Miféle érdekük fűződik ehhez? Ez is az elidegenítést, a hagyománytagadást szolgálja. Az itt uralkodó zűrzavar példátlan. A zavart nem a népnév-változataink tarkasága okozza, hanem azok félreértése, félrema-

gyarázása.

Nem kell nagy tudomány ahhoz, hogy az ember számoljon a szóeleji, némaságra hajlamos „h”-val. A Hungarus elején ott áll a „h”. Ha nem hangsúlyozzuk megfelelően, úgy népvünk *ungarnak*, *ungarusnak*, vagy éppen *ongárnak*, *onogurnak*, *onugurnak* hangozhat. Elidegenített szellemiségű historikusaink - különféle szótárakat bújva - rábukkantak, hogy az „onogur” szó felbontható két olyan összetevőre, amely törökben tizet (on), és nyilat (ogur) jelent, az onogur népnév jelentése tehát, ha csak ezen a feltevés alapján akarjuk értelmezni: tíz nyíl. A magyar hungár, hungarus tehát rejtelmes áttételeken át érvényesülő török kapcsolatai révén holmiféle török törzssé kezdett átalakulni. Mássalhangzó-torlódást kedvelő szláv nyelvek még a szóban levő „n”-hangot is elnyelték. Népvünk így alakult át - historikusaink szerint legalábbis - szláv ajkon ogurrá és ugorrá. Az egyetlen feltevésre épülő népszármaztatás, amely minden lényeges körülményt, a történelmi tényeket is figyelmen kívül hagyja - historikusainknál minden megalapozás nélkül a bizonyított tény rangjára emelkedett. A magyart nevezik így. Végtelenül egyszerű ez.

Hivatalos „szaktudósaink” mindmáig nem hajlandók tudomásul venni a legegységibb tényeket. Ez pedig csak egyként lehetséges - nem is akarják látni. *Ami nem illik bele előre eldöntött szempontjaikba, azt egyszerűen figyelmen kívül hagyják.*

További változata hunugur, hungár, hungarus népvünknek a törökös *üngürüsz*. A Terdzsüman Mahmud, I. Szülejmán szultán tudós magyar tolmácsa által megmentett Árpád nagykirály-kori magyar ősgeszta, a *Tárik-i Üngürüsz* ekképpen emlékezik meg a vízözönt követő időkben Hunor által a Kárpát-medencében talált népről: Hunor, Nimród fia - „(...) elvált Adzsem (Perzsia) padisahjától, és Pannonija tartományába költözött. Amikor abba a tartományba érkeztek, látták, hogy csodálatosan bőséges folyamai vannak nagy számban, sok gyümölcse és bő termése van annak az országnak, és az ő nyelvükön (azaz Hunor népének a nyelvén) beszélnek az (ottani népek).” (Terdzsüman 906/1988, 21.).

A regósök szavai azt bizonyítják, hogy *üngürüsz népe Hunor nemzetségéből származott. Mivel Hunor neve később hüngürüsszé változott.* Íme hungár népvünk helytálló történelmi értelmezése! És nem újkeletű, önkényes szófejtés, hanem történelmi őskronika alapján! Egyben tökéletesen világos okfejtés, és ezredéves régiségből fakadó nyom a magyar nemzeti lét ősi voltára és arra, hogy a magyarok már a vízözönt követően itt éltek. A magyar népnek joga megkövetelni minden képviselőjétől, hogy fenntartás nélkül melléje álljon, és az ő érdekében munkálkodjon a mindenkori igazság és a pártatlan tudomány szellemében. Aki nem így jár el, nem így cselekszik - bárki is legyen az, élő vagy holt, s bármilyen tisztségben üljön -, számoljon az elkerülhetetlenül bekövetkező felelősségre vonással. Kegyetlen fájdalmában még a holtak sírját is bottal fogja verni majd a megcsalatott nép, ha tisztségviselője orvul az ellenséghez állt.

Köztudott: a hivatalos kutatás valahol az ezredik év táján elakadt. Saját bevallásuk szerint azért, mert nem találtak korábbi írott forrásokat. Amikor pedig mégis felbukkant egy Árpád előtti őskronika, egyrészt megrágalmazták, másrészt figyelmen kívül hagyták (l. Grandpierre K. 1979, 1990).

Nem hallgathatjuk el azt sem, hogy a szabad, haladó magyar őstörténetírás is adós maradt a szükséges bizonyítékokkal. Léteznek-e, feltalálhatók-e kétségbevonhatatlan bizonyítékok a magyar nép ősitlétéről, őshonosságáról a Kárpát-medencei hazában? Meggyőződésünk: bőséggel rendelkezésünkre állnak a bizonyítékok. Táruljanak fel hát

őstörténetünk hazugságok hét titokpecsétjével lezárt vaspántos ajtószárnyai!

6.) MIT TALÁLT NIMRÓD FIA A VÍZÖZÖN UTÁN MAGYARORSZÁGON?

Mióta él nemzet e hazán? Lehetséges, hogy csak ezer év óta él?

Ha az eddig elmondottakon elgondolkodunk, világosan kell látnunk: a magyar történeti, őstörténeti kérdésekben a hivatalos történetírás számára nem az a baj, hogy a magyar nemzet ősi voltát hirdető állításai nem tényszerűek, vagy ne volna valóság-alapjuk, s nem is az, hogy tudományosan bizonyíthatók-e vagy sem, hanem az, kizárólag az, hogy történetesen kedvezőek, előnyösek a magyarságra. Ez az egyedüli, tényleges és legfőbb ok, ami kiváltja az idegenuralmi szellemi hatalmat szolgáló erők felháborodását. Hogy meri itt bárki elismerni, vagy netán éppen dicsérni a magyart?!

Már régesrég nem a tudományosságról van itt szó. A tudományosságot a történetírásban épp ők rúgták fel, ők rúgták félre. (Érdemes volna a magyar őstörténetkutatás olyan nemtelenül támadott nagyjainak, mint Otrokocsi Fóris Ferenc, Petőcz Mihály, Horvát István, Fischer Károly Antal, Fekete Zsigmond, Marjalaki Kiss Lajos műveit összevetni a hunfalvy-hunsdörferek és finnugrista követőik olvashatatlanul szürke és zavaros fércmunkáival, hogy döbbenet észleljük hivatalos történetírásunk eltudománytalanodását, mélyresüllyedését.) Nem két tudományos tábor áll szemben itt egymással tehát, hanem egy tudományos mezben fellépő hatalmi csoport tör minden eszközzel azok ellen, akik történelmi tények feltárásával védenék a tudományos igazságot, és a magyar érdeket.

Nem az számít, mi igaz, mi valótlan. A lényeg az: ne védje senki a magyart a rágalmazó, a létére törő erőkkel szemben. Ezért a tudományhoz végképp nem illő alantas düh, az ostoba pöffeszkedés, az útszéli gúny és rágalom minden esetben, ha valaki - bármilyen igaz és tudományos alapon - de magyarérdekűen próbálja bemutatni e nemes nemzet dicsőséges múltját, kiváltképp, ha régidőkbe viszi vissza a magyarság keletkezését, ittlétét.

Ez a baj? Ezért a nemtelen támadások? Hát íme, tessék! Hivatásunkat teljesítve, megteesszük, amit kell, ami elháríthatatlanul szükséges. Nem riaszthat vissza minket sem gúny, sem gáncs, sem bárgyú okvetetlenkedés a magyar ősmúlt feltárásában. Az igazság nem tűr korlátokat. A korlátozott igazság - meghamisított igazság: féligazság - a hazugság legveszedelmesebb formája (mert a féligazságokban a hazugság igazsággal takarózik). A tényekre kell hallgatnunk, s követnünk a tények szavát, s ha a tények azt vallják, hogy ősidők óta él itt a magyar, úgy nekünk kötelességünk ezt kimondani.

Munkánk következő szakaszaiban bizonyítékokat sorolunk fel arra vonatkozólag, hogy a magyar nép távoli ősidők óta, már a vízözönt követően, sőt azt megelőzően is itt élt már mai hazájában.

A Tárih-i Üngürüsz ösgesztai része, mint már jeleztük, arról számol be, hogy Nimródnek a vízözönt követő években visszatérő fiát itt a saját nyelvén beszélő üngürüsz - hungarus, azaz magyar - nép fogadja. Sajnos csak szűkszavúan szól, s nem ad képet arról az Ösgesztá, hogy s mint élt itt az üngürüsz nép. Pontos következtetésekkel azonban kiegészíthetjük az adott képet.

1. Először is, mint már jeleztük, már Hunort is az Égiek figyelmeztetése (l. Grandpierre K. 1990), a természetfölötti erők büntető csapása kényszeríti a Kárpát-medencébe való visszatérésre. Hunor ugyanis - az Égiek ítélete szerint

főlölegesen vesztegetve az idejét - Adzsem padisahja oldalán résztvesz holmi helyi csetepatéban.

2. Az Égiek büntető csapása csalhatatlanul jelzi: visszatérésről van szó. *A hazai üngürüsz néppel valami baj eshetett meg, Hunornak ezért kell haladéktalanul visszatérnie seregével.*
3. Tekintve, hogy alig néhány évtizeddel vagyunk az emberiség jelentős részét elpusztító vízözön után, kétség se férhet hozzá, hogy az üngürüsz nép már az özönvíz előtt is itt élt a Kárpát-medencében.
4. Ha jól megfigyeltük, az ősgeszta semmiféle korlátozó-szűkítő jelzővel nem él az üngürüsz nép itt-élésével kapcsolatban. Valójában azt tudatja velünk : *az üngürüsz nép él a Kárpát-medencében, nem más nép vagy népek. A kárpáti térség tehát az üngürüszök-hungarusok őshazája, ősszülföldje. A természetfölötti erők parancsa is ennek kifejezője.*
5. A vízözön bekövetkezésének ideje mai számítások szerint tízezer év. Nimród fia, Hunor, a vízözönt követő évtizedekben jött hazánkba. Ekkor pedig még nem létezett Szuméria, és nem léteztek szumérok. Még akkor sem léteztek, amikor hétezer évvel ezelőtt a tatárlaki agyagtáblavészetek készültek: jó ezer évvel későbből kerültek elő az első szumér leletek.
6. Ennek alapján felvetődik a kérdés: szumérok jöttek Magyarországra vagy magyarok mentek Szumérba?

A szumér kérdésbe itt természetesen nem bocsátkozhatunk bele annak teljes mélységéig. A két nyelv közötti rokonság, úgy véljük, tagadhatatlan. Hiba van azonban a beállításban. Számos tény és adat alapján bizonyosra vehető, hogy nem a magyarok jöttek ide Szumeriából, hanem a magyarok mentek innen Szumériába. Az irányzékot kell csupán megfordítani: nem onnan ide, hanem innen oda! Fejéről a talpára - és minden szilárdan áll. A kiváló kutató, Torma Zsófia könyvének címét - *Sumér nyomok Erdélyben* - így kellene átalakítani - *Magyar nyomok Sumérban* - vagy éppenséggel - *Szemúrban, Szem úr országában*.

Mert már magával a szumér (sumér, sumir stb.) elnevezéssel sincs minden rendben. Mi ennek a névnek a valóságos értelme, jelentése - senki sem tudja. Úgy látjuk, mintha itt is a fentebb már jelzett jelenségbe ütköznénk: az igazság kimondásától való ódzkodásba. Tekintve, hogy ékírással írott, s csupán a mássalhangzókat jelölő névről van szó, vagyis csupán az s-m-r formában lejegyzett névalakról; vajon nem volna helyes megfontolnunk, csakugyan és kizárólagosan a fenti magánhangzók jöhetnek szóba e népnév kialakításánál? Annál is indokoltabbnak tetszik ennek a kérdésnek a felvetése, mivel a sumir, sumer, szumir stb. névalakoknak valójában senki sem ismeri a jelentését. Nagy vakmerőség volna vajon a kissé önkényesen behelyezett magánhangzókat némileg módosítani és ezt az ősi nép- és ország-nevet egyszerűen Szemúr-ként fogni fel? Szem Úr - ősi közhiedelmek szerint - a Nap, a Napisten jelképi megjelölése. Még a zsidókeresztény liturgia is él ezzel az átvett jelképpel a háromszögbe helyezett égi szem alakjában. Az őskori emberiség egyetemes hitvallása volt a napistenhit, a napimádás. Kétség se férhet hozzá, hogy a mezopotámiai népek és a sumérnak nevezett Szem Úriak is a napistenhitet vallották (ne zavarjon semmi idegen dolyföt, hogy ez a szó „véletlenül” magyar, egyezik a magyarral). A szkítamagyarság a kereszténységre kényszerítés előtti évezredekben maga is a napistenhitet vallotta. Ezért tartják a magyarok magukat még ma is a *Napisten fiainak*.

Szumér-Szemúr hagyományok maradtak fenn arról, hogy ők maguk északról, az északi hegyek felől érkeztek hazájukba. Ha a népmozgási lehetőségeket meghatározó földrajzi tényezőket figyelembe véve - járhatatlan hegyek, pusztaságok, vízi akadályok stb. - visszavezetjük az ősbetelepülő szemúriak útvonalát, rá kell jönnünk, hogy ennek az útnak nyugat felől kellett errefelé kanyarodnia, feltehető hát, hogy a Kárpát-medence felől érkeztek ide a szemúriak. Még ennél is fontosabb adalék magának a hagyománynak az a lényege, hogy kívülről települtek be Szemúr országába. Miért érdekes ez? Azért, mert a szkítamagyar népek Kárpát-medencébe településének e népek hagyományaiban nyoma sincs. Épp ellenkezőleg. Hagyományaink csupán visszatérésekről, ősfolytonosságról, őshonosságról szólnak. Láttuk, hogy már Nimród fia, Hunor is csupán visszatér a Kárpátok térségébe, hiszen itt a vele azonos nyelven beszélő üngürüsz népet találja. Mindez a szkítamagyar népek ős-ittlétét, őshonosságát tanúsítja.

7.) MAGYARORSZÁGON VOLT A FRANKOK ŐSI FŐVÁROSA?

Mióta él nemzet e hazán? Menjünk egy lépéssel tovább!

Anonymus, miként maga vall erről, elsőként a trójai háború történetét írta meg (Anonymus 1200 k./1975, 77.). Sejtelmünk sincs, mi volt a tartalma, de rendkívül veszedelmes munka lehetett, veszedelmesebb még a Gesta Hungarorumnál is, mert az az 1700-as években mégiscsak előkerült az idegenuralmi süllyesztőkből, ám a trójai történet a jelek szerint nem kerülhette el az inkvizítorok magyar könyv-kincsekre leső sötét szemét, és örökre elveszett. Számunkra furcsa már az is, miért azt írta meg elsőnek? Mit találhatott a trójai történetben olyasmit, hogy fontosabb, sürgetőbb volt, mint az álmosi-árpádi bejövétel megírása, és mi lehetett munkájában olyan tilalmas, bűnös elem, hogy nem kerülhette ki az inkvizíciós hengerek kezét?

Némi fény derül a rejtélyre, ha kissé belemélyedünk a trójai történetbe, kivált, ha figyelembe vesszük mindmáig feltáratlan magyar vonatkozásait. Itt természetesen nem vághatunk bele a trójai háborúnak, és mégcsak következményeinek, háttértényezőinek ismertetésébe sem, annál kevésbé, mivel ez a tíz esztendeig tartó háború - miként ez már Homérosz Iliászából is kivehető -, népek és világok harca volt. A háború valódi okát felszíni cselekmény rejti: Páris, Priamosz trójai király fia elrabolja a szép Helénát, Meneláosz spártai király feleségét, ezért üt ki a harc. A vég: az égő és immár védhetetlenné vált Trójából menekül a védők serege. A trójai harcosok zöme Aeneász vezetésével hajókon a szikulok tartománya, Szicília felé veszi az útját, majd az itáliai félszigeten ér révbe. A trójaiak másik ága, frankok és szikamberek azonban, Priamosz király vezetésével - és ez a bennünket érintő vonal - gyalog, a szárazföldön át észak felé indul.

Van ennek az útnak egy homályban hagyott rendkívül érdekes, s a frankok és magyarok őstörténetét egyaránt érintő mozzanata, amelyet itt idő és tér hiányában éppen csak érinteni tudunk. A frankoknak, miként ez a továbbiakból kiderül, a *Kárpát-medence* az úti végcélja. Különös módon azonban mégsem a legcéliből, hanem a leg-egyenesebb utat választják, hanem hatalmas kerülőt téve, nagy vargabetűt írva a másik régi magyar haza, a görögösen Maotisznak írt Maóta felé tartanak, és a Maotiszon át, a szkítamagyar népek - hunok, avarok, griffes-indások, magyarok - hagyományos beköltözési útvonalát követve jönnek be Magyarországra (Liber historiae Francorum

1888, 241-244.).

Mi az oka ennek a rejtélyes, nagy úti kanyarnak? Pontosan úgy járnak el, mintha valami titkos ősi törvény előírásainak engedelmessé válnának, s pontosan követnék a Cso-daszarvas-monda útmutatásait, éppen úgy, akárcsak a keletről hazaköltöző szkíta népek sora. Mintha titkos, szakrális hagyományok értelmében másképpen, más úton nem volna szabad beköltözniük Magyarországra, vagyis ha másképpen járnának el, beköltözésük nem volna törvényes.

Megítélésünk szerint más megokolás, más magyarázat aligha lehetséges. Ha viszont értelmezésünk helytálló, úgy ezt annak bizonyítékeként kell felfognunk, hogy *a trójai frank és szikamber hősök Priamos és Antenor vezetésével hazatérnek a Kárpát-medencébe.*

Megokolásunkat a következő tények támasztják alá:

- betelepedésük tökéletesen békés jellegű,
- a Szkíta Birodalom központjában helyezkednek el,
- tüstént hatalmas építkezésbe fognak: megépítik a frankok hosszú évszázadokig fennálló, hírneves fővárosát, Sicambriát,
- fővárosuk neve éppúgy mint szikamber-frank népvük szkíta eredetüket, szkíta jellegüket tanúsítja, (A szikamber név elemzésére a továbbiakban térünk ki.)
- Perdöntően fontos körülmény: otthonuktól hosszabb időre elszakadt, háborútól elcsigázott harcosok sohasem veszik útjukat másfelé, ha tehetik, csak hazafelé, elhagyott családjuk, otthonaik felé.

Miről tanúskodnak ezek a tények? Megítélésünk szerint mindebből csupán az a következtetés vonható le, bármennyire is meghökkentő ez, hogy hazánk a frankok, szikamberek őshona.

Valóság ez, vagy csak a képzelet játéka? Valójában még a frankoknak a trójai háborúban való részvételét is megkérdőjelezzük némelyek, a frankok őseredetének tagadói. Sikert is széles körben elhinteniük a kételkedést, s a mesék birodalmába utalniok a frankok trójai részvételét és eredetét. Magyarul író szerzők is jelentős részt vettek ebben. Az orosz részben Eckhardt Sándoré, aki elegendő tudományos alap nélkül is fontosnak találta, hogy megtagadja a frankok eredetét. Magyarul írott tanulmányai után sikerült 1943-ban francia nyelven megjelentetnie közel háromszáz oldalas munkáját, méghozzá a Les Presses Universitaires de France kiadásában és ennek nyomán elérnie a trójai frank őseredet megrendítését. Magyarul író szerzőknek a magyar őseredet tudományos mezbe öltöztetett megtagadása után, hamis érvekkel, sikerült aláaknázni a franciák őseredetét is. Semmivel sem alátámasztott kiindulópontjuk a Hunfalvy-Hunsdörfer által kiesztelt mészelytan, miszerint a középkorban afféle általános nemzeti divathóbort volt dicső ősökre visszavezetni a népek történetét. Mondani se kell, hogy ennek semmi alapja nincs, s ha Trójára több nép viszi vissza a maga eredetét, annak egyszerű oka, hogy a trójai háborúnak számos nép volt a résztvevője. Ebben csak az fedezhet fel kérdést, nemzeti pökhendiséget, aki a „ki mint él, úgy ítél” szemzőgéből mérlegeli a dolgokat.

Nagyszámú történetíró beszéli el, hogy a frankok Pannóniát elhagyva a Rajna partján telepedtek meg (Gregoire de Tours 573 k./1862, 75.). Trójából 12 000-en a Dnyeszter mellé, Meotiszba költöztek, onnan Pannóniába, ahol felépítették Szikambriát, és sokszáz év alatt nagy néppé váltak (Liber Historiae Francorum 727 k./1888, §1, 241-242.).

Kellő tér hiányában térjünk át 906-ból eredő ősgesztánk a Tárih-i Üngürüs beszá-

molójának Tours-i Gergellyel egyező, de annál pontosabb és részletesebb adatainak ismertetésére: „A régi időkben a tenger partján egy Trója nevű híres és hatalmas vár volt. Azután egy Elejna (Heléna) nevű asszony miatt egy hatalmas ellenség támadta meg, s a várat romba döntötte és elpusztította (...). Azután annak a várnak egy padisahja volt, akit Paradisznak hívtak. Ennek a Paradisznak volt egy fia, akinek Firanko volt a neve. Amikor atyja, Paradisz elfoglalta a trónt, Firanko egy csomó katonájával elindult Pannonijja tartományába. Ezt a tartományt kellemesnek találták. Széltében-hosszában bejárták azt a vidéket, ettek, ittak, sétálva tették meg az utat.

Egy nap a Duna folyó partján egy hegy tetejére értek, mely Szikan néven volt ismeretes. Mikor erre a pompás helyre néztek, látták, hogy szerfölött kellemes, füves, madárdalol, úgyhogy mindenféle virággal van díszítve, és körös-körül virágdíszszel ékeskedik, madarai kellemes dalolással énekelnek. Minden tája különféle gyümölcsökkel tele, minden oldalon színes gyümölcsökben bővelkedik, levegője kellemes, minden tája jól bejárható, áldása (terményei) és kenyere bőséges, úgyhogy minden tekintetben bővelkedő tartomány. Ezt a paradicsomi vidéket ő azonnal megkedvelte, és megparancsolta, hogy a Szikan hegy tetejére egy hatalmas várat építsenek. Azután egy szerencsés órában felhúzták a várfalakat és tornyokat. Jó ideig dolgoztak, végül is (a vár) készen lett. Mivel szerfölött gazdag és terményekben bővelkedő tartomány volt, ez oknál fogva nevezték el Pannonijának, ami latin nyelven „kenyerest” jelent. Azután, mivel Firanko azt a várost Szikan hegy tetején építette fel, mert annak a hegynek Szikan volt a neve, azt találta megfelelőnek, hogy a városnak Szikamberijja nevet adja. Amikor Szikamberijja városa régi alakjában teljesen felépült, Firanko a trónra lépett, a tartomány népe is meghódolt neki, és ott uralkodott.” (Terdzsüman 906/1988, 63-64.)

Rendkívüli fontosságú mozzanat, miként a következőkből kiderül, hogy az Ősgeszta Szikan hegyének nevezi Szikambria helyét, és kimondja, hogy erről a hegyről nevezték el Szikambriát. Szikan ugyanis, miként ezt szótöve is elárulja, a hazánkban őshonos szkíta nép, a szikul-székelyek egyik népágazata. A szikamber eredeti névalakja szikanger volt, ami szikan embert jelent, s ez csak kiejtési nehézségei folytán módosult szikamberré. A név tehát a szikamber frankok ősi, szkíta eredetére utal.

8.) PÁRIS ALAPÍTÁSÁNAK MONDÁJA

A szikamber frankok több évszázadnyi békés itt élés után, mindmáig kellően nem tisztázott körülmények folytán nyugatra költöztek, s a mai francia területeken telepedtek le végérvényesen. Eltérnek a vélemények abban is, meddig időztek Pannóniában. Némelyek négyszáz évre, mások tizenhét évszázadra teszik a szikamber frankok itt tartózkodásának időtartamát. Könnyű hozzávetőlegesen kiszámítanunk, ha a trójai háború 1250 évvel időszámításunk előtt történt, hogy több mint egy ezredévet kellett itt tölteniök s csupán időszámításunk kezdete körüli időben kerekedhettek fel, hogy nyugatra települjenek.

Ősgesztánk, a Tárih-i Üngürüsz híradása a következő képet festi erről: A nyugatra költözés után a szikamber frankok vezére „Azonnal parancsot adott, hogy egy alkalmasnak való és kellemes helyen egy nagy várost építsenek. Találtak is a városnak egy alkalmas helyet. Egy szívet örvendeztető jó levegőjű helyen (a várost) életre keltve befejezték. Mivel apjának (ősének) Paradisz volt a neve, ennek a névnek a tiszteletére, és hogy a

világon hírét-nevét megemlegessék, a felépített városnak a Pariz nevet adta. Attól a kortól a mostani időkig Pariz városa Firandszija tartományának székesfővárosa, és mivel a saját neve Firanko volt, annak az országnak a Firandszija nevet adta” (Terdzsüman 906/1988, 65-66.).

9.) MIKÉNT TAGADTÁK MEG A FRANCIÁK ÓSEREDETÉT?

Eckhardt Sándor fölényeskedő áltudósi gőggel ekként ír a franciák trójai eredetéről: „Ez egy közönséges etimológiai monda, amilyent a középkor ezrével eszelt ki (...) divatos (volt) népekről városok neveire és megfordítva következtetni. Így kerül kapcsolatba Roma és Romulus (...) gallok és Galatea, így hozza kapcsolatba Anonymus Ungvárt (Hungvár) és Hungarust, Kézai Bledát és Budát stb. S az efféle alapítási mondák, mint a Romulusé, oly hatással voltak a Gesta (Regum Francorum) írójára, hogy ő is csinált egyet a sicamber népnév illusztrálására.” (Eckhardt 1928, 10.).

Megállapított tényként közli mindezt. De kik és hol állapították meg a fentieket? És mi a bizonyíték? Van egy szemernyi bizonyíték? Semmi sehol. Mindez pusztán ráfogás, semmi egyéb, lehangolóan alaptalan, tudománytalan, sőt tudományellenes állítás. Az antik szerzők tanúságtétele, a középkori francia krónikák sora a magyar krónikákkal és történelmi tényekkel egyetemben, számára nem oszt, nem szoroz. Megdönthetetlen érvek, tények jutottak a kezébe? Független a tényektől. Nincs itt más, csupán a hivatalnoki magasabbrendűség dolyfe, a nemzetellenesség és az ősi népeket lenéző gyűlölet. Szemléletmódjának egyik alapvonása a népi tömegek megvetése, lenézése, erkölcsi leminősítése: „ha a franciák a frankok történetét el akarták képzelni a trójai meneküléstől kezdve, akkor egy sicamber korszakot iktattak közbe” (Eckhardt 1928, 10.).

Vagyis - pontosan úgy mesterkedtek, miként a mai hivatalos hamisítók.

Eckhardt főbb trükkjei és melléfogásai a következőkben foglalhatók össze.

1. A történelmi mondaképződés ismeretének teljes hiányában lehetségesnek tartja, hogy történelmi népmondák spekulatív úton egy-egy helynév vagy régi építmény látása nyomán alakuljanak ki.
2. Továbbá, hogy külső, irodalmi hatásokra népmondák keletkezzenek : „tudákos papok erőltették rá ezt a nevet (szikamber) a népre”
3. *Szarvashibát követ el, mikor szikambria pannóniai székesfővárosát következetesen az aquincumi romokkal azonosítja. Szikambria fővárosát ugyanis az általa is idézett és más hiteles kútforrások szerint is hegytetőre építették (Sican hegye stb.), Aquincum viszont a Duna lapályos partján fekszik.* Köztudott az is, hogy a szkíták mindenkor magaslatokra építették főbb váraikat és székhelyeiket.

Régi népek történelmileg valós őseredetének megtagadása mélyreható zavarok forrása, és a nemzeti összetartás fellazulásához vezet. Erre törekszenek?

10.) VIASKODÁS ÓSHELYNEVEINK KÖRÜL

Mióta él nemzet a hazán? Lehet, hogy csupán ezer éve van Magyarország?

A helynevek - kivéve ebből természetesen az újkori terjeszkedő népek irányzatos helynév-elnevezéseit - a legszilárdabb alapot nyújtják az etnikumok kilétének meghatározásához. Hazánk pedig a titokzatos eredetű helynevek országa.

Mi a helyzet vajon helyneveinkkel? Akadnak-e ősi magyar helynevek e hazában? Helynevek a 896. évi beköltözést megelőző időkből? Hallgassuk meg erről kétszeres Kossuth-díjas historikusunkat, Györfly Györgyöt! „A magyar nyelvet és a magyar népet illetően rögtön le kell szögeznünk, hogy a Kárpát-medence honfoglalás előtti tulajdonnévanyagában (a IX. századi Pannoniából közel félszáz helynevet és személynévet ismerünk! - G.K.E.) *igazolhatóan magyar nyelvű nem fordul elő és a magyar népnév a honfoglalás előtt itt nem mutatható ki.*”

E határozottságában minden más eshetőséget kirekesztő, de alátámasztatlan állítás után Györfly ekként folytatja: „Mindez nem zárja ki, hogy kisebb magyar csoportokat a sztyeppeországu-ton (?) zajló népvándorlások (?) ne sodorhattak volna a Kárpát-medencébe, annyi mindenesetre nem jutott belőlük ide, amennyi maradandó nyomot hagyott volna, vagy éppenséggel meghatározta volna a IX. századi Kárpát-medence etnikai-nyelvi arculatát.”

Idézzünk még egy szakaszt ezekből az építő megnyilatkozásokból. „A honfoglalás előtt itt élt magyarokra érvül hozzák fel azt a 860. évi oklevelet, amely szerint a Duna-Rába közti Avar-fölé szélét egy ízben Vangariorum Marcha „vangárok határa” néven nevezik. Ha a vangár azonos az ungar-onogur népnévvel, ebből az avarok és a Kárpát-medencébe költözött onogurok részbeni azonosságára lehet következtetni. Ez a valószínű egyeztetés azonban nem változtatja meg lényegbevágóan eddigi tudásunkat. Az onogur népnév eredetileg török törzsszövetség neve volt, s arról van tudomásunk, hogy az onogur birodalom bomlása után egyes bolgár törzsek avar uralom alá kerültek, az „onogur”-bolgárok éppenséggel alapítói lettek a dunai bolgár birodalomnak. Az avar uralom alá került onogurokban azonban elsősorban ugyanolyan bolgár-töröket kell keresnünk, mint a dunai hódítóknak (azaz bolgároknak). Az írott források tehát nem támogatják azt a föltevést, amely szerint a magyarság tömegei a 895. évi honfoglalást megelőzően „költöztek volna a Kárpát-medencébe” (Györfly 1975, 27-28.).

Fölöttébb „épületes” következtetések. Csak azt kell tudnunk, miként már jeleztük, hogy az onogur népnév törökből eredeteztetése és on-ogur-ként - tíz nyíl - értelmezése erőltetett és alaptalan spekuláció eredménye. Az onogur semmi más, mint honogur, azaz hungár, azaz magyar, és semmiesetre sem kell bennük „bolgár-törököket” keresnünk. A szegény tájékozatlan olvasó belezavarodhat ebbe a zűrzavarba.

Márpedig nem kétséges, az ősi helynevek, amelyeket még nem fertőzött meg a terjeszkedő, hódító hajlamtól űzött országok nyelvi imperializmusa, valamely nép ittlétének vagy ittnemlétének legszilárdabb bizonyítékai közé tartoznak. A nyelv tanúskodik. „Egy mindennél biztosabb, mindennél becsesebb forrásunk van (az őstörténet-kutatásban) - írja poszthumusz művében őskutatásunk egyik kiváló s ugyancsak agyonhallgatott tudósa, Volf György (1843-1897) -, őseinknek legnemesebb hagyományja, a minket, késő ivadékot őseinkkel, az egész múlttal összefűző kapocs. A reánk szállott nemzeti nyelv, melyben magok eleink felelnek kérdéseinkre. mert nyelvünkben ma is eltörölhetetlen nyomait találjuk mind annak, amit eleink gondoltak

és éreztek, tapasztaltak és szenvedtek, óhajtottak és elértek, kitűztek és kivívtak. A nyelv elválhatatlanul kíséri a népeket fejlődésöknek egész útján és művelődésüknek minden lépése, minden foka, minden állapota tükröződik benne. A népnek egész lelke, értelmi és erkölcsi műveltsége legegységesebben, legteljesebben és leghívebben nyelvében nyilvánul. Ahol tehát minden más hagyomány cserben hágy, ahol a történelem fonala megszakad, ott még nyelvünktől remélhetünk felvilágosítást.” (Volf 1907, 5-6.).

Marjalaki Kiss Lajos - 1928-ban, fél évszázaddal Györffy előtt - több mint nyolcvan anonymusi magyar földrajzi nevet sorol fel, zömében mind olyanokat, amelyek már a 896-i bejövetel előtt is éltek, köztük olyanokat, mint Almás-folyó, Körtvélytó, Bolondos vár, Sátorhalma, Szerencse (Marjalaki 1928, 185-189.; 1987, 37-41.). Meglehetősen rövidlátás kell ahhoz, hogy az ember ezt ne vegye észre, annak érdekében, hogy tagadni lehessen a magyarok őshonosságát.

„Nem szabad azt hinnünk, hogy a kőkor emberei egyéb emléket nem hagytak volna maguk után hátra, mint kőeszközeiket, agyagedényeiket, melyeket a muzeumokban szoktak felhalmozni, sok minden egyéb maradt még ezen ősemberektől, a mai nemzedékekre, olyan dolgok, melyek ma is élnek, ha mindjárt tízezer év választ is el létrejöttük idejétől; ilyenek például az egyes községek nevei, melyek a kőkori családok letelepedésével születtek. Hegyek, völgyek, dülők, területek elnevezései ősrégi hagyományok,, ivadékról ivadéokra maradtak fenn, nem szólt abba bele soha semmiféle törvény vagy erőszak (mint korunkban), egyik népréteg átvette a másiktól.” (Darnay 1934, 11-12.).

11.) AZ ARANYBÁNYÁSZAT KEZDETEI AZ ŐSI MAGYARORSZÁGON

Lépjünk egy lépcsővel tovább az idő mélyei felé.

Történelmi rövidlátásban szenvedők, távolsági látástól rettegők, történetzsugorító ellen-historikusok fogódzzanak jól meg, akár denevérek a barlang falába, mert a következőkben olyasmiket hallanak, mik sokkolhatják idegeiket.

Vágjunk a dolog közepébe, és a hamisságokkal együtt vessük félre a romantikus szivárványokat is s vegyük szemügyre milyen tények utalnak a magyarok özönvíz előtti ittlétére. A kincstári historizálás Batu-kánja, Hunfalvy-Hunsdorfer mesének nevezte az ősmagyar hagyományokat, mesemondónak Anonymust és a magyar középkornak minden krónikásnál hitelesebb krónikásait, követőinek rikácsoló hadával mesének bélyegezte a történelmet s mesévé alacsonyította a tudományt. Hát most jöjjön a mesévé bélyegzett, rendíthetetlenül, megtámadhatatlanul igaz magyar őshagyomány az idők olyan mélységeiből, amelytől visszariad az önérzetét vesztett igénytelenség, s ahova álhitek szerint nem is hatolhat el az emberi elme. Szóljunk a vízözön előtti hazai magyar világról, a magyar aranykorról, a Kárpát-medence őskoráról, a hajdani itteni magyar tündérbirodalomról, az erdélyi ősvilágról, mikor ős-Magyarország délkeleti vidékeinek mélyebb területeit még őstenger fedte s a tengerborította medencékből kiemelkedő székely ősvárak lakói még tűz-, fény-, és hangjelekkel érintkeztek egymással.

És szóljunk az égő Trójából hazánkba menekülő frankokról, akik itt maguknak fővárost építettek, s szóljunk az akkád-szumer agyagtáblákon fennmaradt gilgameshnek, Nimród babiloni névalakjának és Istarnak, a csillagos ég úrnőjének, királynőjének hazai eredőiről, Magyarország ősi szent védőövezeteiről és hasonlókról.

Vessünk azonban előbb egy pillantást magára a színtérre, a Kárpát-medencére, erre az ámultató földrajzi képződményre, Európa legtökéletesebb földrajzi egységére, amelyet mintha istenek teremő láza, hatalmas keze alkotott volna. Különös természeti képződmény: hegy-körlánc, hegy-torlasz Európa közepén, amely egy országnyi területet, évezredek óta egy földrajzilag és történelmileg egységes országot zár közre, amelyet a történelem egyik legkirívóbb igazságtalansága révén szétdaraboltak.

Ki kell térnünk itt, hacsak érintőlegesen, vázlatosan is, Európa őstörténetére. A jégkorszak letarolta és mintegy négy kilométernyi vastag jégtakaróval borította Európa északi vidékeit. A jégtakaró szélei leértek a Kárpátok északi pereméig, amely a jégmezők további dél felé irányuló mozgását feltartóztatta. Európa szabadon maradt vidékeit ősröngetegek borították, amelyek szűkre zárták, vagy éppen lehetetlenítették az emberi életet, az emberi kultúrák kibontakozását. A Kárpát-medence hegy-védőkörlánca mögött, kialudt tűzhányók és mezozoikumai őstenger szegélyein forróvízi források bugyogtak fel a föld mélyéből (máig is nevezetes gyógyforrásaikról ez a térség), lehetőséget nyújtva a létezésre, az emberi továbbélésre.

„Európában egyetlen népnek sincs 7000 évnél is idősebb írásos bizonyítéka (a tatár-laki leletek hétezer évesek) őseinek az eredetéről, nemzetségének őstörténetéről- írja Orbán Árpád a Nimrud király népében -, mégis éppen mi vagyunk azok, akik szerényen eltűrjük azt, hogy nyershúsevő vad ázsiai népnek nevezzék őseinket” (Orbán 1942, 38.).

John Dayton, a kiváló angol kutató beható vizsgálatai alapján nagyfontosságú következtetésekre jutott a Kárpát-medencei őskultúrközponttal kapcsolatban: „A karbon-14 időmeghatározó módszer, amely kimutatja, hogy Kr. e. a harmadik évezredben Európa nem egy műveletlen barbár terület volt, még mindig nem teljesen elfogadott a középkeleti régészek által. (...) (A szkíták) olyan területről jöttek, ahol az érc megművelése ismert volt, és bőven volt réz és ón. (...) E sorok írója (a World Archeology folyóiratban) már 1971-ben tudatta (Dayton 1971), hogy a Kárpát-medencéből egy nép vándorolt ki Mezopotámiába, lovaskocsi használattal. (...) A fém-megmunkálás nem volt soha széles elterjedt szokás a Közel-Keleten, és a bronz felbukkanása Egyiptomban meglehetősen későn jelentkezett. (...) A Duna-medencében a bodrogkeresztúri népek a Kárpátokból bányászott rezet olvasztottak, a tiszapolgáriak vasbaltákat, fokosokat öntöttek. A tiszapolgári és a késői lengyeli kultúrtelepek népi eszközei, karbon-14 időmeghatározással, Kr. e. 2695-re datáltak. Ez az a terület, ahonnan az öntött balták, fokosok és az ezüst eljutott az Ur-i királysírboltok világába. E tárgyak karbon-14-es időmeghatározása Kr. e. 2201, 2160, 2088-at jeleznek. A királyi temetkezéseknél anatóliai vagy balkán stílusú, négykereű szekereket találtak.” (Botos 1996, 4-5.).

Ehhez csatlakozik egy Shotoku Tarishi japán professzorhoz (Tokyo University) intézett magyar levél: „Tudjuk hogy a kultúra bölcsője nem Mezopotámia, hanem a Kárpát-medence. Bizonyítják ezt a Tatárlakán Vlassa professzor által feltárt agyagtáblák ezt megelőzően a múlt század végén a Torma Zsófia által kiásott sokezer írásos cserép, hogy a Kárpát-medencében az írás az ősmagyar rovásos jelekkel ezer évvel korábban jelent meg, mint már fejlettebb formában Babilonban. A Mezopotámiában és a Nílus-völgyében feltárt kultúrák bölcsője is a Kárpát-medence. De innét sugárzott ki a föníciai és az etruszk kultúra, melyeket az írásjelek azonossága bizonyít” (Ustor 1977, 45.).

12.) SZŰZFOGLALÁS TÖRTÉNT

Hiteles tanú, a római zsidó Josephus Flavius (i.sz. 37.), aki természetesen nem gyanúsítható magyar részrehajlással, a Zsidók ősisége c. munkájában (I. könyv, 6. fejezet) azt írja, hogy őseink, a Szkíták - akik bizonyíthatóan azonosak a magyarokkal - őshonosak területeiken, így a Kárpát-medencében, vagyis szkíta eleink voltak Európa őslakói (l. az 1. fejezetben). Perdöntő jelentőségű tanúskodás ez az Európában némely terjeszkedő népek által, terjeszkedő célzathoz idegennek minősített szkítamagyarok európai őshonosságáról és Kárpát-medencei őshonosságáról.

Hasonlóan, külföldi és magyar kutatók sora szól erről saját látása és ismeretei szerint: „Mint előd testvérnépek (a szkíták) hazánk földjén 2 és fél - 3000 évvel ezelőtt már fejlett kultúrában éltek, s a mai magyar nyelvnek az ősi nyelven beszéltek.” (Litkey 1935, 20.).

„1. Azt a területet, amelyet a magyarság saját tulajdonának tekint, elődei ősszállapotban, lakatlanul vették birtokukba, hiszen a „tájelemek neveit” ők adták.

2. Árpád vezér-fejedelem névadó népe, amely ezt a területet az őslakosság kérésére birtokába vette és átszervezte, ugyanazt az ősnyelvet beszélte, mint a Kárpátmedence ősnépei : a magyart” (Csobánczi 1975, 11.).

Számos szerzőt és munkát idézhetnénk még. De bármennyire súlyos is a szavuk, bármennyire is indokolt és megalapozott állásfoglalásuk, van valami, ami még ennél is alapvetőbb: az őstörténeti tények, az őstörténeti háttértényezőket feltárása és a Kárpát-medence őstörténelmi szerepének, a magyarság őshonosságának megvilágítása. Miként volna ez kideríthető és bizonyítható? Miként lehetne erre vonatkozólag bármilyen bizonyítékot, bizonyítóerejű tény, tényadatot, tényösszefüggést felmutatni? Miként, ha magát Európa őstörténetét is vakhomály borítja, noha vitathatatlan: egyetlen területre, országra, népre szorító őstörténeti tisztázás óriási kihatással volna az európai őstörténet egészének a felderítésére.

13.) MIRŐL TANÚSKODIK DÉVAVÁR ŐSMONDÁJA?

Déva várának mondanaköréről írt munkánk anyagából idézünk (Grandpierre K. 1998): Déva várának romjai köré a várépítés kezdeti korát idéző mágikus magyar mondák fűződnek. Jelzi ezt, hogy a várat építő tizenkét kőműves elemi nehézségekkel küszködik: az épülő falak mindújra leomlanak:

„Mit fölraktak délig, leomlott estére,
Mit fölraktak éjjel, leomlott reggelre.”

Bizonyos mértékig rokon ez a monda a Bábel tornya mondájával: a torony leomlásának drámája mögött a kellő kötőanyag ismeretének hiánya húzódik. Dévavár mondája, illetve a várat építő tizenkét kőműves - tizenkettő az őskori számrendszer szerint a számok teljessége - természetfeletti erők ellenállásának tudja be a falak szüntelen leomlását. Megfejtik a titkot - noha a balladai formába öntött ősmonda nem közli ezt velünk: a szűz tájat minden emberi beavatkozástól, építménytől védő szellemek, a genius locii, a helyi szellemek ellenállása nyilvánul meg a falak leomlásában. Dévek védik szűz

területüket a várépítőktől, hiszen - elvileg - bármilyen barbár idegen nép behatolhat területükre, aki nem tiszteli majd isteni fenségüket: ős birtokosokként mindújra lerontják hát a falakat.

Mi a megoldás ebből a kiúttalannak tetsző helyzetből? A kőművesek megfejtik a romlás titkát: a hely őrzőszellemei, a dévek végérvényes biztosítékhoz kötik a vár felépítéséhez való hozzájárulásukat: emberi életet, lelket kell áldozniok oly módon, hogy az örök időkre biztosítékot nyújtson rá, hogy a betelepülők, az ősfoglalók soha nem tántorodnak el a dévek tiszteletétől.

Miként érhető el ez? Milyen módon? Dévavár építői ezt is megfejtik: a kőmiesek vezetőjének, Kőmies Kelemennek a feleségét építik be élve a várfalba, méghozzá olyképpen, hogy a kőfal örök zálogul s a déveknek örök biztosítékul, örökre bezárja lelkét a várfalba. Ha tehát a vár építetői, majdani birtokosai az örök zálogul adott lélek ellenére megszegik megszeghetetlen, örökérvényű elkötelezettségüket és szembefordulnak a dévekkel, elpártolnak tőlük, úgy a szűzfoglalású birtokosság kötelezettségeit megszegve a legszentebb isteni és emberi törvényeket tagadják meg, s nem menekedhetnek a természetfölötti erők sújtó csapásaitól. Dévavár építésének ez az ősjelképekbe zárt - általunk felfejtett - titokzatos magyar ősmondájánál érvényesebb közvetett bizonyossága a magyar őshonosságnak nem is lehetséges.

Déva várához mágikus hiedelmek tapadtak. A magyar népben mélységes mélyen élt annak hite - a legutóbbi időkg, egészen a világmaffiák elrendelte trianoni országdarabolásig -, hogy Déva vára bevehetetlen. Töretlenül élt ez a hit annak ellenére, hogy Déva vára ellenséges támadások következtében az utóbbi századokban többször is elesett. E megingathatatlan hit alapja a hely védőszellemeivel, a dévekkel való ősi szövetségkötés volt. A magyar köznép szentül hitte, mindennek ellenére, Déva kétszeri eleste ellenére is, hogy Déva bevehetetlen, hiszen Dévát a dévek védik, a természetfölötti isteni erők, szellemek. Maga a Déva név ennek kifejeződése és bizonyossága: *Déva véd. Véd a dév.*

Magyarország ősi tartományain számos helység viselte a Déva nevet. A szkítamagyar dákok idejében Délkelet-Magyarország térképe jószerint tarkállott a Déva helynevektől. Íme egy rövid, teljességre nem törekvő felsorolás (Bonfini 1.1.85, 1995, 17.; Marczali 1898-1905/2005):

Acidava	Azidava
Karmidava	Sacidava
Singidava	Zangidava
Tamasidava	Ziridava
Zuzidava	Argidava
Dokidava	Sandava
Komidava	Marondava
Utidava	Pirobaridava
Markodava	Patridava

A hajdani ősmagyar Erdély területéről a dák időkből mintegy huszonöt dava-deva utótagú helynevet jegyeztek fel. Sajnos ezek mind eltűntek a különféle idegen támadások, behatolások s a kara-ulugh (fekete oláh) és valach-rumin beszivárgások során, azok következtében. Magától Dévától és még néhány kelet-magyarországi Déva-helynévtől eltekintve, főleg az ország egyéb vidékein maradtak fenn az ősi Déva-helynevek és azok

változatai. Közülük az ismertebbek: Dévaványa, Dévény, Dévénytó, Divény, Kisdivény, Nagydivény, Divényhuta, Déván-domb, Déván-kert, Déván-puszt, Déváni, Dávod, Dévényújfal, Devecser, Kisdevecser, Abaújdevecser, Nagydevecser, Pécsdevecser, Divék, Devicse, Nyitradivék, Divékújfal.

Déva várához hasonló titkos bizonyítékot rejtenek a hétezeréves *tatárlaki leletek* is. Külön tanulmányban tártuk fel azt a körülményt, amit más kutatók, akik a hétezer éves tatárlaki agyagtáblák feliratainak megfejtésére összpontosítottak, előttünk még nem érintettek: azt, hogy a tatárlaki táblák is az őshonosság szolgálatában s a dévekkel való szövetségkötés jegyében születtek. Ezt bizonyítják a tatárlaki üreg mélyén felfedezett égett csontok: itt is emberáldozat történt a dévekkel való szövetség megkötésének szentesítésére, a földművelés megkezdésének a helyi szellemek által való engedélyezése céljából. Tekintve, hogy itt nem magas-építményre, várépítésre került sor, hanem a Kárpát-medencei földművelés megindítására.

A tatárlaki leleteknek ez a legmélyebb titka, s ez egyébként tökéletesen igazolja John Dayton és más kiváló kutatók, Torma Zsófia, Toronyi Etelka és mások megállapításait a Kárpát-medencei őskultúrközpontokra vonatkozólag.

14.) GILGAMES ÉS BABILON-NYOMOK MAGYARORSZÁGON

Helyneveink történelmi szemszögből földolgozatlan kincstára valóságos titkos földirati nyelv, amely hitelesen vall azokról a régidőkről, amelynek minden elérhető emlékét kiirtották.

Itt van mindjárt Bábolna, vagyis kis hangugratással, Bábolan, azaz: Babilon. Hogy kerül ez ide, s honnan? Mezopotámiából? Tán megtetszett valakinek és hátizsákban hozta ide? Készek volnánk elfogadni, a baj csak az, hogy ez a név távolról sem áll magányosan helyneveink között. Meglehetősen sok a csaknem azonos helynevünk. Erdélyben, Hunyad megyében is van Bábolna helynév. Orbán Balázs tudósítása szerint külön népmonda szól *Bábolna királyról*, az óriások hatalmas fejedelméről. (Orbán 1982, 3. kötet, 183.). Meg aztán itt vannak a szótagkieséses Bábonyok vagy Bábónok (Báb/il/on). Bábony van Kolozs megyében, Somogy megyében és Ugocsa megyében. Idetartozik Sajóbábon és Kunbábon, számos más közelrokon helynévvel.

Nyelvi szókincsünkben szinte felsorolhatatlan az idevágó szavak száma. S zömük mágikus őshiedelmeket, ősvallási elemeket rejt. Ilyenek a Báb-kezdetű helységek nevei (pl. Bábafalva, Bábahalma, Bábaire, Bábalak stb.). A báb szótó maga ősförmára, bábra, élő förmára, kisedre (kisbaba) bimbózó emberi-állati alakzatra utal, akárcsak maga a világszóvá vált baba (bébi stb.), ami kedves lényt, alakot, szeretőt jelez. Nyelvünk egy igen gazdag és titkos tartománya ez. Bába, bábaasszony - az új élet világra hozásának elősegítője. A vasorrú bába - népmeséink rejtélyes ősalakja. A bábabukra - népi őshiedelmek szerint a hitregebeli bábának égi tündérszalagja: a szívárvány. Még a fánknek is bába-fánk a népi neve.

Még sokáig bábáskodhatnánk a bába szónál, de térjünk vissza a Babilon-Bábolna helynév eredetének kérdéséhez. Babilon nevének jelentése a magyarból tökéletesen kifejtethető. A Bab-Báb tőszó jelentését fentebb már láttuk, itt - a mezopotámiai Babilon (Bábel) esetében hatalmas székhővárosról, országhőzpontról lévén szó, a Báb itt isten alakja, bábja, bálványa. Az - il, - él szótág a helyneven belül nyilvánvalóan Él Isten neve.

A megfejtés tehát: Él Isten bábja, bálványa, megtestesülése: Él Isten székhelye, székesfővárosa.

Orbán Balázs székely népmondát közöl erről a Székelyföld leírásában: „(...) Csetetót a rege költészetével is felékíti a nép, mert itt lakott - a rege szerint - Bábolna király, az óriásoknak hatalmas fejedelme; leánya, a búbajos tündér pedig a szomszéd Hegyes tetőn, onnan beszélgettek egymással, s ott a tetőn, hol most egy szabályszerű embercsinálta tumulus van, állott sarkon forgó arany vára, mely most nyomtalanul eltűnt. Ott alább a hegy déli aljánál fekvő Angyalos fölött (mely az angyallá változott tündér királyleánytól nyerte a nevét) van Bábolna árka; ide rejtette el, a rege szerint, Bábolna király az arany napot és az arany bárányt (...)” (Orbán 1982, 3. kötet, 183.).

Kézenfekvő és ésszerű a feltevés: mindez Babilonból jött ide valamikor, valamiképpen. Csakhogy ennek mintha ellentmondana pár adat.

Vajon nem kell szükségszerűen arra gondolnunk fentiek alapján, hogy Babilon neve nem Mezopotámiából került ide, hanem hazánkból került Mezopotámiába, ahol ennek a névnek távolról sincs ilyen mély és szerteágazó gyökérzete?

Nimród nevét is Mezopotámiához köti a bibliai hagyomány. Mi több, maga Gilgames is Nimród alakjában lép elénk, az őshagyományok Nimróddal azonosítják. Nimród, a Nagy vadász, a Bábeli torony építője viszont Magor és Hunor és a magyarok ősatyja, akinek valamikor a Kárpátok térségéből kellett Babilonba kerülnie, bizonyítja ezt Nimród fiainak égi parancsra történő visszatérése. Következésképp *Nimródnak is üngürüsznek (hungarusnak, magyarnak) kellett lennie, tehát neki magának, vagy eleinek a Kárpát-medencéből kellett Babilonba költöznie.*

Más vonatkozásban is fontolóra kell vennünk, vajon egyáltalán helytálló-e az elgépiesedett Mezopotámiából való eredeztetés. „Egészen bizonyosnak látszik, hogy a kultúrának ezt a sajátos formáját nem Mezopotámiában teremtették meg a sumérok, hanem nagyjából készen hozták magukkal. Sőt az is valószínű, hogy bizonyos szempontból már hanyatló kultúra az, ami (...) a szemünk elé tűnik.” (Dávid 1942, 33.). Lássuk, vajon adnak-e támpontot mindehhez helyneveink Gilgamessel kapcsolatban? Lehetséges-e, hogy itt járt, idevándorolt? Vagy éppen fordítva, innen mitőlünk költözött Szemúr országába?

Helyneveinkből, úgy látjuk, kilép a szumér isten. Számos ezzel a névvel kapcsolatos helynevünk valószínűsíti ezt, több, mint amennyit Mezopotámiából ismerünk. Mondhatni betű szerint egyezik Gilgames névével Galgamácsa neve. Ennek eredeti névalakja: *Galga mása*, még a *Gilgames* név jelentésének megfejtéséhez is nyújthat magyarázatot. a gilga - galga előrész, amelyből szerintünk akusztikai okok miatt kiesett egy r-hang (amely az m-hang előtt jobbra kiejthetetlen). Az eredeti név tehát galgar lehetett. Galgar = gal(l) ember. Galga/r/mása (Gilgames) tehát ezek szerint: gall ember mása, azaz: gall ember képe, képmása.

Bizonyos ez? Bizonyítottnak véljük ezt? Helyneveinkből a maga teljes, határozott mivoltában kilép Gilgames, a szumér isten? Sajnos, teljes bizonyossággal nem állíthatjuk ezt. El kell ismernünk, fejtegetésünk ezúttal csupán a valószínűség határán mozog. De megerősíti ezt a kelta-gall személynevek hallatlanul bő elterjedettsége hazánkban. Továbbá területi nevek: Galgamente, Galgavölgye (stb.) és helynevek: Galgahévíz, Galgaguta, Galgagyörk, Galgócz, Sajógalgócz stb. Meg a Gilgames-Nimród azonosság. Talán mégis hazánkból indult Gilgames Mezopotámiába.

15.) ISTÁR-ASTARTE MAGYARORSZÁGI ŐSEPOSZÁNAK MEGÍRATLAN FEJEZETE

Felkértük Istárt a mennyei csillagvilág úrnőjét, az Ég Királynőjét, adjon bizonyrágot rá, hogy innen erednek ősgyökerei. Istár válasza: nyelvünk és a helynévtörténet alapján: ő maga jelenleg is itt él Magyarországon.

Helynévtörténeti és nyelvi bizonyítékok hihetetlenül gazdag tárháza igazolja ezt az állítást. Tekintsük át lehetőségeink szerint. Kezdjük ott, hogy - miként haladó magyar őskutatók már rámutattak - Isten szavunkban Istar neve rejlik. Istár ugyanis Őstár, Őstartó (Ős-megtartó). Isten szavunk jelentése pedig: Ős-ten(ni): Őstevő. Az őshagyományok törvénye értelmében a szentség bélyegét viseli magán minden, ami ehhez a fogalomhoz tapad. Ister (Iszter) az ókori neve a szent folyónak, a Dunának, főleg alsó szakaszának, amely határt képez a Kelet-római és a Szkíta Birodalom között. S ha város épül ott, ahol a folyó nagy kanyarulatát megejtí (a kanyar, kanyarulat neve a régi magyarban - gam), Esztergom - Ister kanyarulata - lesz a város neve: ennél semmi sem lehet kézenfekvőbb és egyszerűbb.

De nem mindenki látja így. Esztergom nevét különben Gombóc-Melich és a többi nyelvészek a Strigonium szóból származtatják. Mivel az ilyenfajta helynévmagyaroztatásban egy sajnálatos rendszer nyilvánul meg, azért erről néhány szóval meg kell emlékezni. Köztudomású, hogy a keresztény korszak kezdetével Magyarországon a közhivatalok és a tudomány nyelve a latin lett. A latin nyelven író, többnyire német és tót paptisztviselők azután nemcsak latin nyelven írták az alapítóleveleket és egyéb okmányokat, hanem bennük a magyar helyneveket illetőleg latinizálták is. A mai kor nyelvésze erre, mivel a magyar kultúra ősiségéről hallani sem akar, ezekkel a késői latin okmányokkal bizonyítgatja a magyar helynevek (idegen) eredetét. A „strigonium” tehát „Esztergomból formáltatott és nem Esztergom a Strigoniumból.” (Pálfi 1941, 38.).

Ekként folyik a nemzetölés. Ezer esztendeje eszelős buzgósággal a legképtelenebb módon mindent elidegenítenek. Lehet tízezer magyar Isztárral-Eszterrel kapcsolatos ósszavunk, agyafúrt módon mindegyikre rásütik, hogy nem magyar, hogy idegenből vetjük át: ez az ördögi cél - mindent elidegeníteni, míg országunkat és nyelvünket is be nem falja az idegen.

Lássuk Istár-hagyományainkhoz fűződő nyelvi fogalmaink, helyneveink tömegét, természetesen anélkül, hogy teljességre törekednénk. Eszterág - a gólya régi neve, jelentése: Isten-ág - régi néphiedelmek szerint ő hozza isten áldását, a gyermeket. Kihalóban levő szavunk az eszterha: (ezter heiában) Isterha, Eszterha, eszterháj = háztető, eresz. Petőfinél még gyönyörűen zeng ez a szó:

„Üres már a fecskéfészek
Itt az eszterháj alatt...”
(Petőfi 1847/2006, 116.)

Az etimológiai szótár szerint (A magyar nyelv történeti-etimológiai szótára, 1984, 1, 805-806.) eszterháj szavunk természetesen nem magyar és nem az Istár-Eszter névből ered, hanem „szláv, közelebből v a l ó s z í n ű l e g déli szláv eredetű.” Valójában mit is jelent az eszterhát, eszterház? Lakóház fölötti rész, Eszterhát, eszterhaj - háztető, zsupfedél, szalmatető stb. Esterfa, Erdélyi János magyarázata szerint „hosszú mogyoró

vagy gyertyán fahajtás, ág vagy sudar, amivel a szalmafedeleket, a zsuptetőt, eszterhát, eszterhaját vagy eszterhéjt leszorítják, csapattják, hogy a szél fel ne borzolja, el ne hordja.” Az esztergál (esztergályos) azt jelenti, hogy tökéletesre formál, csiszol (isten tökéletesség) valamit. Idetartozik az Este is - a csillagos eget megszemélyesítő Isztar évadja, az Esztrágorrú (golyaorrú) fű, az Esztena (az elkerített hely, ahol isten állatait őrzik), az Esztendő - Isztar idejének (a Föld körforgásának) egy teljes ciklusa, az Eszköz, amivel valamit tökéletesíthetünk, megvédhetünk, mi több, még maga az Ész, Eszes, és Esztelen is, ami annyit jelent, hogy bír vagy nem bír az isten (Istar) adta értelemmel, és Eszter, Eszti, Esztike sem jelent mást, minthogy Isten (Istár) leánya, Esztere, Eszteru - vízáradat elleni kecskelábú támfákra épített gát, Eszteric - egy rúdból álló létra, amelynek fokai kétoldalt kiállnak - a létra ősi formája. De ki győzné mindet felsorolni? Isztár-Asztarténak, a csillagvilág úrnőjének képzete a csillagokkal összefonódva a nemzetközi csillagászati elnevezésekbe is átment, mint például asztrológia, asztronómia, mi több, a kezdőhang elnyelésével nemzetközileg a csillagot is róla nevezzük „star”-nak (sztár).

Nem mulaszthatjuk el azonban, hogy ki ne térjünk a helynevekre, noha idő és tér hiányában csak a legjellemzőbbekre, azokra, amelyek Istár-Eszter ősi ittlétét s jelenlétét tanúsítják: Eszterháza, Esztergom, Esztelnek, Esztény, Esztreg, Esztró, Esztregnye, Eszterági híd, Eszterág pataka, Esztergály, Eszterhány, Eszlár, Tiszaeszlár, Eszlény - még oldalakon sorolhatnánk tovább.

Erdélyben és Felvidéken a házak oromzatát gyakran díszítő Napot „Isten szemé”-nek nevezik, összefüggésben az „Isten mindent lát” szólással. ez némileg változott formában, jelképes háromszögbe zártan átment a zsidókereszténységbe is. *Istár tehát ősidők óta itt volt és itt van ma is Magyarországon.*

16.) VÍZÖZÖN ELŐTTI NYOMOK ŐS-MAGYARORSZÁGRÓL

Lélek vagyok Erdély tündéri vidékéről
hol anemonák égtörmelékei hevernek a fák alján
s bókoló margaréták játszanak napkorongot
vadfekete vakondtúrások kúpjai között
hol csiperkék menyei illatát teríti szaglőrzékeinkre a szél.

Lépjünk lépcsősorokkal mélyebbre az időben.

A magyarság ősnommainak kutatásában a vízözönig kell visszahatolnunk. Mi több, mélyen a vízözön előtti időkbé, mikor Magyarországot őstenger borította, beleértve Erdély lapályait, völgyeit, mélyebben fekvő vidékeit. Kérdjük, vajon mikor fedte a Csíki-medencét őstenger? Mit tudnak erről a földtan szakértői? Hány ezer évvel ezelőtti időkre érvényes ez?

Tudnunk kellene, mert a leghitelesebb tények szerint a székelyek már ekkor itt éltek hazánkban a székely földön. A leghitelesebb tudósítás szól erről, egy feddhetetlen és pártatlan kutatónak a beszámolója. Orbán Balázs, a helytörténeti és néprajzi kutatás európai mértékben is kimagasló óriása (1830-1890) számol be erről életének fő művében, a Székelyföld és a székelymagyarság ősi hagyományvilágát pártatlan hitelességgel és hűséggel feltáró hatkötetes „*Székelyföld leírása történelmi, régészeti, termé-*

szetrajzi s népismeai szempontból (I-VI. Pest 1868-1873.)” című munkájában, melyben Közép-Európa s tán az egész emberiség egyik leggazdagabb aranykori néprajzi-történeti kincstárát mentette meg.

Ő számol be hatalmas művében erdélyi székely-magyar néphagyományok alapján arról az időről, amelyet semmilyen papírra vetett történeti adat nem őrzött meg, arról az időről, amikor „egész Csík egy óriási tó volt (...) az Olt a Tusnád-szoroskői hegységek által feldugatva, sehol sem tudott lefolyni; tó keletkezett tehát, melynek partjait azon térkörítő havasok képezék, míg az említett tölséres hegyek, a Nagy-Haram, Csomág és torjai Büdös vulkáni rakétákat eregettek fel versenyezve a háborgó vizelemmel, mely nagy tömegének nyomásával addig nyalakodott most itt, majd amott, míg ezredévek türelmével utat nem vésett magának a tusnádi szorosnál. Az ekként alakított sziklacsatornát hovatovább mélyítve, előállott a tusnádi szoros, melyen lefolyván a fenakadt víztömeg, az áradmányi rétegek képezte dús talajon Csík szép tere maradt hátra. A ki ezen netalán kételkedne, vizsgálja meg a szorosmenti hegyeket, s azonnal meg fog győződni a víz munkálatának csalhatlan nyomairól.” (Orbán 1982, 3. kötet, 71.).

Orbán Balázs, miként ezt ő maga jelzi „földképződés- és tájalakulási” kutatásai során állapítja meg fentieket. De maga a nép, a székely nép régebbi nemzedékei természetesen mit sem tudhattak ezekről a földtani alakulásokkal kapcsolatos megállapításokról. A székely nép a maga ősi mondáiban és tündérhitregéiben mégis valósággal megeleveníti az ősvilágnak azt a képét, amikor a Csíki-medencét még őstenger fedte.

Honnan van hát erről tudomása? Honnan meríti az ehhez a világhoz kapcsolódó tény- és élményanyagot? És hány ezer éves állapotok tükröződnek ezekben a néphagyományokban? Mikor fedte a Csíki-medencét, Erdély és Magyarország mélyebben fekvő területeit őstenger? S mikor tört utat magának a csíki tenger a tusnádi völgy-szorosban? Tíz-tizenötezer éve? Húsz-harmincezer éve? Százezer éve? Mióta él itt ez a nép? Azóta kell itt élnie, mióta bekövetkeztek ezek a változások, mikor még tengerből emelkedtek ki a székelyföldi ősvárak, miket e hitregék vallomása szerint ő maga épített, azóta, mikor itt még tündérvilág és anyajogú társadalom, nőuralom volt, hiszen a tündérség léte erről tanúskodik, vagyis azóta, mikor itt még delet az Aranykor, az emberiség Aranykora. Másként semmiképpen sem emlékezhetne, s nem tükröződhetnének ezek a közösségi élmények, ősemlékek hagyományemlékeiben. Jöhetnek a terjeszkedést, területablást igazolni akaró és hazatagadó egyéb hamisítók, e tények megcáfolására képtelennek bizonyulnak, még ha foszlánnyá tépik is az agyukat a nagy erőlködésben. Mert mindezeknél cáfolhatatlanabb bizonyítéka nem is lehet valamely nép területi őshonosságának, ősfolytonosságának.

„A teremtés zürje kezdett rendeződni, a mindenség egyensulya helyreállani - folytatja Orbán Balázs -, a vizek utat nyitva magoknak lefolytak; a föld felületén új pezsgő élet keletkezett. Firtos, a jó szellem (Firtos tündérvárának építője és tündérkirálynője) örömmel repdesett a felfedett új világ felett; örömkönnyekeket hullatott a fejlődő emberiség zavartalan boldogságán, a teremtés milliárdjainak vidor mozgásán.” (Orbán 1982, 1. kötet, 127.). Firtos várát ugyanis „tündérekkel, tulvilági lényekkel építetteti a rege, még akkor, midőn a föld felületét víz boritá.” (Orbán 1982, 1. kötet, 127.).

Ugyancsak az őstenger idejéhez fűződik Kustály várának népmondája. Hallgassuk Orbán Balázs tudósítását: „a rege szerint óriások építék e várat, még azon korban, midőn víz borította az alanti völgyeket. A földnek akkori lakói óriások voltak. Ezek vízmentes magas hegycsúcsokra épített várakban tanyáztak. E vidéken három testvér óriás

volt, kik nem akarván egymástól messze távozni, egyik a bágyi hegyre, másik a Hegyestetőre, a harmadik pedig ide a Lapiástetőre épített magának várat, s csolnakon jártak szomszédos váraikból egymásnak látogatására. Később, midőn a vizek a verestoronynál útat törve magoknak lefolytak, a felszáradott völgyekben az ember s megjelent szántóeszközeivel, (Ez is a magyar őshonosság bizonyítéka.) a kustalyvári óriás leánya lelépett a Homoród völgyébe(...)" (Orbán 1982, 1. kötet, 234.).

Kadács vagy Kadicsa várával kapcsolatban ugyanezt vallja a székely néphiedelem: „Óriások építék és lakták e várat - mond a néprege - (...) Az óriások kipusztultával, azok ivadéka, a tündérek költöztek e várba; azok laknak most is ott a vár arany oszlopokon nyugvó földalatti osztályában s csendes éjszakákon, midőn a telehold önti szét ezüst sugárözönét, a vigadó tündérek muzsikája és éneke lehallik a falukba is.

Ismét más rege azt mondja, hogy e vár a Firtossal együtt még akkor épült, mikor a völgyeket víz borította, s ekkor csolnakon jártak át innen Firtosra. Firtos volt a fővár, itt és Tartódban is (Tartód várában) csak akkor szabadott gyertyát gyujtani, mikor Firtos magas tornyában világot élesztettek." (Orbán 1982, 1. kötet, 114.). Íme az őskori távfényjelzések rendszerének kezdetei.

Tündérvárak keletkezése, építése, óriások és tündérek - az emberiség Aranykorának jellegzetes alakjai - s nem a megfoghatatlan általánosságok elmosódottságában, de a legközvetlenebb élő formában mintegy hozzátapadva, hozzá nőve a környező helyi, erdélyi magyar világhoz, tényleges valóságosságaihoz, körülményeihez. Az ősvizek, őstavak, az őstenger helyi sajátosságokhoz, adott helységekhez kötődő tudata, amely az írott történetet évek tíz- meg tízezeivel meghaladja, nem más, mint az össznépi emlékezet közvetlen kapcsolódása az erdélyi székely tájegységek őskorához, ősvilágának életéhez. Vajon mit árul el számunkra, mit tanúsít a leghatározottabb formában ez? Vajon nem ennek a népnek az őskori ittlétéről tanúskodnak ezek a tények? *Ha pedig ez így van, vajon nem vehető-e bizonyosra, hogy ennek a népnek még ezeket az időket megelőzően is itt kellett élnie, itt volt az életterepe, s itt élte át az emberiség aranykorának szinte beláthatatlan időtávlatait?*

Erdély történelmetlőtli korának emlékeit tehát sajátságos, különös tündérregék őrzik. Az erdélyi magyarság által tündérvárnak tartott titokzatos történelem előtti várromok tarkítják az egész Székelyföldet. Íme a tündérvárak sora!

Tarkó rézvéra	Bodoki Leányvár
Veneturné vára	Déva vára
Oltszem melletti Leányvár	Firtos vára
Mikház vára	Tündér Ilona lakhelyei
Tartod vára	Uz völgyi Bükkös vára
Torja vára	Csíkszentdomokosi Várárka
Kecskekő vára	Sárpatak és görgényi Leányvár
Sólyomkő	Csíkszentmiklósi Vároldal
Oltszem melletti Leányvár	Leánymező Erdőszentgyörgyön
Ojtóz melletti Leányvár	Maka vára Makkfalván
Kadács vagy Kadicsa vára	Mikháza Vára
Budvár	Középjajtai Várhegy
Bálványosvár	Köszvényremetei Várhegy
Zetelaka vára	Arany- és Boldogfalvai Tündérvár

Sokatmondó tény: az erdélyi magyarok egyetlen római várat sem tartanak tündérvárnak. Így pl. a tordai római vár eredetét pontosan tudják a helybeliek, az ezzel szemben fekvő várhelyhez viszont már tündérregék fűződnek, s a váralji szőlőhegyet „Tündér”-nek hívják.

Orbán Balázs Erdély kőeposzájának nevezi e várromokat. Erdélyt történelmünk roppant föld-olvasókönyvének tarthatjuk, mivel - Orbán Balázs szellemi végrendeletszerű szavaival: „(...) azokban az elleplezett történelmi vonatkozások mellett igen gyakran a leggyönyörűbb, a legmeglepőbb költőiséget, a nép eszmemenetének (emlékezetének) legszebb jelentkezését találhatni. Iszapba tévedt drágakövek azok a legtöbb esetben, melyek csak szakértő kezek csiszolására várnak, hogy belértéköket és ragyogványukat visszanyerjék. A felkeresést elvállaltam tehát én, míg a csiszolást másra bízom.” (Orbán 1982, 3. kötet, 87.). Kétség se férhet hozzá: végre kell hajtánunk végakarátát.

Ennyi ősidőkben épült vár, amelyek a helybeli nép ajkán tündérhiedelmek kíséretében a várak építésének történetére és hajdani földtani tájalakulásokra utalnak. Ennyi aranykori idők emlékezetét őrző ősvárrom, tündérvárrom Európa közepén, viszonylag szűk területen, hegyek körláncától védett, körülrzárt területen, olyannyira tömör egységbe zárt földtani egységben, amely már külső alakzatában is azt sejteti, hogy valóban lehetséges volt itt az adott népesség ősfolytonos fennmaradása, s az is, hogy az emberi Aranykor roppant időtávolságából is megőrizhesse az immár tündérvilágként tükröződő őshagyományokat.

„Kakasok nem szólnak,
tündérlányok osonnak.”
(Ráolvasó ének)

17.) MAGYAROK MÁR AKKOR ITT ÉLTEK, MIKOR A KÁRPÁT-MEDENCE MÉLY RÉSZÉIT MÉG ŐSTENGER BORÍTOTTA

A vízözön fekete cezúra, sötét vonal az emberiség emlékezetén, amelyen jószerivel nem hatol át semmilyen emlékezés. Úgy tetszik, mintha itt kezdődne az emberiség története. A vízözön függönyén nem látunk át, s ez az emberiség nagy szellemi tragédiája, szellemi bukása, hiszen ha meggondoljuk, az emberiség létének a vízözön óta eltelt tízezer év csupán egy parányi töredéke.

Szerencsére ez mégsem egészen így áll. A vízözön mindent elborító zuhataga mégsem tökéletes záróvonal s rajta, ha gyéren, szórványosan is, mégis áttűz a nap, az emberi őstudat napja. Halvány elszórt nyomok, emlékezetek kísértének fel a vízözön előtti időkről, az Aranykorról, az emberiség paradicsomi állapotáról, az édenről, ahonnan kiűzetett az ember. Szórványos nyomokban utalnak erre a mezopotámiai szumér (szemúr), akkád ékiratokról az egyiptomi hieroglifákig, Manethon és Berosuson, az ókori hellén, latin szerzőkön át, Hésziodosztól Ovidiusig. Az Aranykorig, az aranyidőig kell mindenáron visszajutnunk, hogy nemzetünk őstörténetének ezidáig érintetlen szakaszait feltárjuk.

A legutóbbi idők tudományos kutatásai derítették csak fel, hogy hazánk központi mélyterületeit valamikor az ősidőkben őstenger borította. Erre vonatkozólag írott történetünkben nem maradt semmi nyom, a keresztény inkvizíció még az Álmos - Árpád bejövetele előtti idők történetét is elpusztította. De mégis fennmaradtak őstörténetünk nyomai. Maga a nép őrizte meg, miként erre Anonymus Gesta Hungarorum utal, megemlítvén a parasztok hamis meséit a magyarok őstörténetéről.

Ősi népregéink, hitregéink és tündéregéink ősmúltunk emlékeit őrzik. Hiteltelen a rege - hiteles a tudomány: ez az általános vélekedés. A valóság ennek éppen a fordítottja. A tudomány - kivált a puha tudományok s azon belül a történetírás és a nyelvészet - tévedések halmazata. Ezzel szemben a történeti néprege - hiteles, történelmileg igaz és igazolható. Rege szavunk maga is ősidőkről árulkodik, olyan ősmúltról, ahova már nem ér el a papírra rótt tudás és a mindennapi emlékezés. Rege szavunk egy tőről fakad réggel, a reggellel, és a regőssel. Miért volna valótlan a régiség? Ki és miért kavarná kósza mesévé a regét, mű mesévé, aminek gyökere nincs. Mi köze a regének a meséhez? Ha mese volna, nem regének mondanánk.

Ősnyomok a regéink, ősemlékek hiteles zárványai. A hiteltelenség látszatát az kelti bennünk, hogy olyan régidőkből erednek és szólnak, amikről keveset vagy semmit sem tudunk. Különös sajátsága a magyar néphagyománynak rendkívüli összeforrottsága a természeti tájjal, az élő környezettel, érzésben, szemléletben.

A nagy népköltészeti alkotások festette képi világból tisztán, körvonalaiiban és lényegében, legbensőbb - kívülálló által fel sem fogott, meg sem sejtett légkörében újra feltárható a Kárpát-medencei táj, vagyis népköltészetünkben nem holmi elvont, általános jellegű, bármely tájkörnyezetre alkalmazható és illő természeti táj bontakozik ki, hanem egy minden ízében bizonyíthatóan hiteles hazai tájkörnyezet, hazai bioszféra: sajátosan Kárpát-medencei környezet. Annnyira, hogy népköltészetünk alapján ez a táj a maga teljes atmoszférájában, sajátos vonásaiban is felújítható és újrateheremthető, illetve a magyar népköltészet hú tükre annak a hazának, amelyben élünk, s összeilleszthető mozaikdarabjaiból annak valóságos képe tárul elénk a maga emberi-állati-növényi teljességében.

Miképpen jöhetett létre ez a szerfölött sajátos, és a maga nemében egyedülálló történeti-népi mondavilág és népköltészet, az adott különleges jellegű bioszférával való összeforrottság? Hangsúlyoznunk kell, nem holmi tudatos művi, szándékos táj- és környezetfestésről van itt szó, hanem a lélek, az ösztönök mélyéből sarjadó, önkéntelenül, természeti erők módjára létrejövő tájfestésről, életábrázolásról. Ez mágikus összetevőkből, természetes úton, magamagától alakult, s benne a mágikus tényezők, az ember tájkörnyezetével dinamikus egységbe fonódnak össze. Mágikus hatóerőkről, mágikus kapcsolódásról szólnak, mágikus erővel sarjadó és mágikus összeforrottságot tanúsító népköltészetéről, amely a magyar nép ősi élet- és tájszemléletéből fakad.

Mikor támadhattak ezek a mágikus kapcsolatok? Mikor létesülhettek? Kétségkívül a mágikus kornak is nevezhető Aranykorban, a mágikus érzékelés és gondolkodás korában, azaz az emberiség őskorában, évezredekkel, év-tízezrekkel ezelőtt, az emberiség kialakulásának őskorában, kezdeti szakaszában. Mágikus kapcsolatok, képzetek csak akkor keletkezhetnek. Az ősi magyar hitregéből kirajzolódik a magyar nép Kárpát-medencei őslakos volta.

A hazai természeti táj mágikus erőként lép itt elénk, mágikus egészként, amely az embert is magába foglalja oly módon, hogy maga az ember csupán alkotórésze a

mágikus tájban tükröződő világnak, a tévedhetetlenül hazai arculatú bioszférának. Mágikus erőként lép színre a természet ezekben a népi alkotásokban : ez az az alap, amelyre mintegy felfűződik az egész magyar hitregei világ.

Gondolkodó ember előtt pillanatig sem lehet kétséges, hogy e mágikus kapcsolat létesüléséhez és népköltészeti hagyományainkban való közvetlen tükröződéséhez irdatlan időre volt szükség, évek tíz- vagy százezzeire. A magyar regeköltészet, amely a legnagyobb bensőséggel és líraisággal, hűséggel, tisztasággal és lenyűgöző hitelességgel ábrázolja hazánk élővilágát, az itt élő embert természeti környezetével egyetemben, - a maga egészében bizonyítja az itt élő magyarság őshonos voltát.

18.) A FELEDÉSBE MERÜLT MAGYAR ŐSMŰLT KÖEMLÉKEI

Erdély történelemelőtti korának emlékeit sajátos tündérregék őrzik. Találóaan állapítja meg Kővári László „*Erdély építészeti emlékei*” című könyvében (Kolozsvár 1866), hogy „(...) ha e regéket figyelemmel kíséjük, úgy találjuk, hogy a mit a népköltészet tündérek építményének tart, azok az irott történelem körén tul eső időkben keletkeztek, oly korszakban, melynek lakóit a történetírás sejteni is alig engedi. Egy sereg tündérvárunk van, hogy kik építék, minő nemzetről maradtak reánk, alig ha fel fog valaha derülni. A legmerészebb történetbuvárlat scytháig, illetőleg Krisztus előtt 513 évig viszi fel Erdély történetét: az agatirz vagy k a z a r scytha népfajt jeleli Erdély legősibb lakójának. E nép emlékét egy vár maradvány tartja fenn : Kozárvár, Dézs mellett.” (Kővári 1866, 9.).

„(...) ősváraink egy része még a római idők előtt keletkezett; különösen azon várakat, melyek majdnem megmászhatlan hegycsucsainkon állottak, s melyekről a nép azt hiszi, hogy a tündérek számára óriások építék, melyekben téglá elő nem jön, s a mész a kővel mintegy összeforrt (...)” (Kővári 1866, 40-41.). A rege szerint Bálványos várát egy óriás, vagy tündérkirály építette és pedig lágy kőből, mely csak azután keményedett meg. Vára elkészültével onnan a Büdös tetejéig érő aranyhidat csinált, hogy szép leánya, a napkint tündöklő tündérkirálynénak legyen hozzája illő sétahelye (= a Nap megszemélyesítése), de a leány minden tündér létére is kíváncsi volt, s egy szép tavaszi reggelen megszökött, hogy az alanti világban széttekintsen. De mivel útja sietős volt, két lépéssel leért Póka halmára (Kézdi-Vásárhely közelében), hol a derűs nap által kicsalt emberek szorgalmasan szántottak-vetettek. Csudálkozva nézte az ilyet még nem látott tündérkirályné ezen fürge kis lényeket, s midőn végre kibámulta magát, néhányat ekéstől, ökröstől kötényébe szedve visszalépett atyja várába, hol bemutatá a talált szép kis bogarakat: apja azonban feddő hangon intve mondá neki: „Tedd le leányom, s bocsásd szabadon azokat a bogarakat, mert azoknak haragja pusztulásunkat okozhatná, - kiméld őket leányom, mert ők lesznek a mi utódaink.” (Orbán 1982, 3. kötet, 87.).

„Bálványos vára egy, hozzávetőleg 3500 láb magas czukorsüveg-alaku sziklaszálnak csaknem ikesen végződő tetejét koronázza, felhőkkel szomszédos sasfészek, melyet nem földet turkáló emberek, hanem légürt hasító keselyük lagnak most; s pedig azt hajdan emberek építék lakul az embernek, de oly emberek, kik itt e sziklavárba elszigetelten, egy országosan számüzött vallásnak emelték fel tiltott oltárait s évtizedeken át nyujtának e, most időbarnított falak, menhelyet az ősök megtagadott hitének.” (Orbán 1982, 3. kötet, 84.).

19.) SZKÍTAMAGYAR ŐSNÉPEK SZENT GYŰJTŐHELYE HAZÁNK

Hova tűnt, miként enyészett el a hatalmas lélekszámú, ókori kútfők szerint Európát és Ázsiát uraló szkítaság? Hova lett a szkíta népek özöne? Eltűntek mind nyomtalanul? Eltűnhetnek-e nyomtalanul hatalmas népek, óriási néptömegek?

Szkítiának - írja Kézai - „A száznolc nemzetség miatt száznolc tartománya van, melyekre Hunor és Magor osztották fel egykoron, amikor Szkítiába betelepedtek. Magyarországnak *ugyanis száznolc tiszta nemzetsége van, és nem több (...) mivel Hunortól és Magortól a Meótisz ingoványaiban, leszámítva az összes jövevényt, száznolc nemzetség származott.*” (Kézai 1283 k./1984, 120.). Száznolc szkítamagyar nemzetség jött be a honvisszavívó hadakkal Magyarországra, hogy egyesüljön az itt élő őshonos magyarsággal. Hol van ez a száznolc magyar nemzetség? Hova lettek? Mi történt velük? Hol találhatók fel nyomaik? Mert egyoldalú és téves felfogás - ha a magyarság valóban szkíta eredetű, amihez kétség se férhet -, hogy csupán egyetlen magyar nép létezett és létezik. „ (...) tiszta fényben áll a' magyar népágozatnak a' besenyő, kazár, kún és palócz népfelkezetekkel rokonsága s' egynyelvűsége; erős alapra fektetvék 's kimutatvák részletekben is azon világtörténeti kérdés' elemei: miknélfogva nemzetünk ép azon terjedelmes scytha népcsaládnak legyen sarjadéka, mellynek nyelvi minősége fölött annyi téveszmék uralkodnak és terjedeznek maiglan az iroi világban.” (Jerney 1844-1845, 158.).

Pontosítsuk a fogalmat: a száznolc nemzetség valójában száznolc szkítamagyar népágazat, száznolc szkítamagyar nép, annyira egyazonosak és olyan mértékig eltérőek, mint a hunok és párthusok, a dákok és szarmaták, a keltagallok és budinok, vagy manapság a székelyek és csángók. Feltevésünket igazolják az ókori kútforrások. „A skythák nagyobb részét a Kaspi-tengertől kezdve daáknak nevezik, a tőlük inkább keletre lakókat massagetáknak és sakáknak, a többieket pedig közösen skytháknak, bár mindegyiknek van saját neve is; legnagyobbbrészt valamennyien nomádok.” (Strabón i.e. 7/1977, 543.).

Miféle sorvadás, miféle ismeretlen pusztító erő okozta mindezeknek az emberiség történetében, művelődésében jelentős szerepet játszott ősi szent népeknek a hanyatlását, kicsinnyé sorvadását vagy éppenséggel eltűnését? Nyomuk jobbára hazánkban, a történelmi Magyarországon található, másutt a világon sehol. Némelyek még ma is itt élnek köztünk, másoknak már csupán a neve él. Hazánk mintegy szent gyűllyhelyévé, „rezervátumává”, roppant föld- kő- és üveg tárolóedényévé vált máshonnan mindenütt még névlegesen is kiirtott ókori népeknek. Az emberiségnek egy olyan ősnépörző szentélye, az emberiség ősmúltjának olyan öröksége, amelyet óvni kellene mindenfajta erőszakos etnikai változtatástól, beolvasztási kísérlettől.

Diniysius Periegetes (i.e. III. sz.), Hecataeus (i.e. 560 körül) és más ókori szerzők több mint ötven szkítamagyar nép emlékezetét őrzik. A magunk adataival kiegészítve próbáljuk felsorolni őket. Vegyük előbbre azokat a szkítamagyar népeket, amelyek ma is itt élnek vagy ősi helyneveinkben megőrződött a nyomuk:

- Pannonok - nevüket hordja ma is hazánk, az ősi Pannónia.
- Sicul-secul- sokol-saka-skolota-székelyek, a királyi szkíták utódai, még ma is mintegy 2-3 milliós népsokaság a történelmi Magyarország délkeleti szegélyén, a Székelyföldön.
- Pelasg-palócok - ma is itt élnek a Palócságon.
- Szicamber frankok, keltagallok: mert Franciaországon kívül a „gall kakas” csak

Magyarországon kukorékol. Magyarország ugyanis még ma is tele van a gallok nyomaival. Helynevek tucatjai, nyelvi elemek sora és személynevek özöne jelzi ezt. Valóságos népsokaságot tesz ki a Gall, Gál családnevek és névalakváltozatainak tömege, tanúsítván a gallok ókori idetartozását.

A kun népnek sincs máshol nyoma. Hazánkban - többek között- két területnév is jelzi ősitlétüket és fennmaradásukat: Nagykunság, Kiskunság. Itt őrződött meg egyedül a szarmata nép és nevének emléke a hajdani dák főváros Szarmiszegetuza nevében és az ősi Szerémségben. Besenyők számos, ma már alig kielemezhető helynévben. A budák vagy budinok emléke, részint magának a fővárosnak, Budapestnek a nevében, részint számtalan más helynévben. Itt él tovább a hunok (hungár, Hungária) és az avar nép emlékezete. Itt élnek a matyók, barkók, örmények vagy úrmének, a gácsok, a toroszkóiak, a szabirok (Szabaria). És itt maradt fenn egyedül a szkíta karp nép nyoma (Kárpátok, Kárpát-medence).

Tér hiányában a többi szkíta népet ókori szerzők nyomán csak névlegesen soroljuk fel: Parthus, Alán, Amazon, Géta, Mirgéta, Massagéta, Melanchlán, Issedon, Isepusz, Carcinita, Maticéta, Edo, Jam, Agathyr, Japetos, Kimmer, Thyssagéta, Eftalita, Karathon, Varchonita, Daha vagy Dák, Jazamata, Dalmata, Utrigur, Kutrigur, Kabar vagy Kazar, Metanaszta, Kotzagur, Saragur, Togar, Besgur, Csungár, Tokurgur.

Több mint harminc szkíta nép, a teljesség igénye nélkül! Zömüknek itt őrződött meg a maradéka vagy emléke, mint holmi történelmi üvegházban. Kérdés: miért maradtak meg itt, éppen itt? S miért tolultak-tolulhattak rájuk más etnikumú, téridegen népek jószerint észrevétlen beszivárgással, vagy üldözőik elől menekülve Magyarország védőszárnyai alá? Vajon nem azt tanúsítja mindez, hogy az őshonos magyarság - meglehet végzetére - rendkívüli türelmet, bánásmódot tanúsít minden más néppel szemben?

20.) ISTENEK SZENT VÉDŐÖVEZETEI HÚZÓDTAK A TÖRTÉNELMI MAGYARORSZÁG KÖRÜL

Aki figyelmesen, a közölt adatokon, eseményeken elgondolkodva olvassa Névtelen Jegyzőnk Gesta Hungarorumát, annak világosan kell látnia: Árpád és vitézei pontosan ismerik a történelmi Magyarország határait, és hadműveleteik kezdettől ezeknek a határoknak a kialakítására irányulnak, mondhatnánk: mintegy kirajzolják ezeket az ősi határokat. Miként Árpád üzeni: „Az én ősapámé, a nagy hatalmú Attila királyé volt a Duna-Tisza közén elterülő föld egészen a bolgárok határáig (...)” (Anonymus 1200 k./1975, 92.). - vagyis az Al-Dunáig.

Ennyit akarnak, nem többet, az ősi szkítamagyar hazát akarják visszavenni, semmi többet. Magyarország területét emberemlékezet előtti időktől ősi szent védőövezetek határolják annak jeléül, hogy természetfölötti égi erők, isteni hatalmak oltalmazták ezeket a határokat és ennek az ősidőktől fennálló országnak egységét, területi sértetlenségét.

Fejezetünk befejezéséül hadd álljanak itt ezek a szent övezetek (lásd még Grandpierre K. 1993/2008, 60.).

Déli határszél: Istar, a Mindenség Úrnője: Ister szent folyója. Az Al-Duna.

Keleti határszél: Mal-Deva, avagy Moldova. (Mal, kihalt ősszavunk, betűszerinti jelentése szegély, perem, peremvidék, védőfal - lásd mell, mellék stb. - mágikus jelentése:

Dévek védővonala, istenek által őrzött és óvott védőszegély.

Ugyanez áll *észak-nyugati* határszegélyünkre ahol a Moldva (= Mal Deva) folyó és határ húzódik (a mai Csehország egyik legfontosabb folyója).

Délnyugati határszél: a (H)Adria, a Hadisten tengere.

További soradásunkat pedig meg kell állítani!

IRODALOMJEGYZÉK

- Acsády Ignác 1903. A magyar birodalom története I. Pest.
- Anonymus 1200 k./1975. Gesta Hungarorum. Ford.: Pais Dezső. Budapest. (Hasonmás kiadás)
- Biblia 1979. Ford.: Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának Ószövetségi és Újszövetségi Bibliafordító Szakbizottsága. Budapest.
- Bizoni Károly 1845. Magyarok ázsiai emléke. Pesten.
- Bonfini, Antonio 1497/1995. A magyar történelem tizedei. Ford.: Kulcsár Péter. Budapest.
- Botos László 1996. Hazatérés. Budapest.
- Clausewitz, Carl von 1961. A háborúról I. Budapest.
- Csobánczi Elemér 1975. Ősturánok. Australia.
- Dávid Antal 1942. Egyetemes történet I. Szerk. Hóman-Szekfű-Kerényi. Budapest.
- Eckhardt, Alexandre 1943. De Sicambria a Sans-Souci. Histoires et Legendes Franco-Hongroises. Paris.
- Eckhardt Sándor 1928. Sicambria. Egy középkori monda életrajza. Budapest.
- Engel Pál 2003. Beilleszkedés Európába a kezdetektől 1440-ig. Budapest.
- Flavius, Josephus i.sz. 93-94/1821. The genuine works of Flavius Josephus, the Jewish historian: containing twenty books of the Jewish antiquities, seven books of the Jewish war, and the life of Josephus, written by himself, 1. kötet, transl. W. Whiston and S. Burder, Printed and published by S. Walker, Newbury-Street.
- Gaali Zoltán 1993. A székely ősvárak története, mondája és legendája I-II. Csíkszereda-Budapest. (Hasonmás kiadás)
- Grandpierre Attila - Orbán Dezső 2009. Fejezetek a székelység őstörténetéből. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1979. A csodaszarvas-monda új változatai egy latinból törökre fordított magyar ősgesztában. Kortárs XXIII. Évfolyam, 1979. december, 12. szám.
- Grandpierre K. Endre 1990. Aranykincsek hulltak a Hargitára. A magyarok eredete a Tárih-i Üngürüs tükrében. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1991. Királygyilkosságok. Hogyan haltak meg a magyar királyok? Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1998. Magyar ősidők csodálatos mondái I. Kővából kiáltó aszszony. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1993/2008. A magyarok Istenének elrablása, avagy a magyar faj nagy elárultatása. Budapest.
- Gregoire de Tours 573 k./1862. Gregoire de Tours ez Fredegairre. Traduction de M. Guizot. Nouvelle edition par Alfred Jacobs. Tome I. 1862. Les Dix Livres de L'Histoire Ecclesiastique de Francs. Par Georges Florent Grégoire évêque de Tours. Livre II, IX. Ce qu'ils disent des Francs. (in French).
- Györffy György 1975. A magyarok elődeiről és a honfoglalásról. Budapest.
- Iordanes i.sz. 550/2005. Getica - A gótok eredete és tettei. Közreadja Kiss Magdolna. Budapest.
- Jerney János 1844-1845. Keleti utazása II. Pesten.
- Jordanes i.sz. 550/1904. A gótok eredete és tettei. Ford.: Dr. Bokor János. Brassó.
- Kézai Simon 1283 k./1984. A magyarok viselt dolgai. A magyar középkor irodalma. Budapest.
- Kosáry Domokos 1991. Magyarország története az őskortól a szatmári békéig. Budapest.

- Kosztolnyik, Z. J. 2002. Hungary under the early Árpáds, 890s to 1063. Columbia University Press.
- Kővári László 1866. Erdély építészeti emlékei. Kolozsvártt.
- Liber Historiae Francorum 727 k./1888. Scriptorum rerum Merovingicarum. Edidit Societas Aperiendis Fontibus. Rerum Germanicarum. Medii Aevi. Tomus II, Fredegarii et Aliorum Chronica Vitae Sanctorum. Hannoverae, Impensis Bibliopolii Hahniani. MDCCCLXXXVIII.
- Litkey György 1935. Hazánk őslakói. Miskolc.
- Mahler Ede 1902. A régi bronzkor kronológiájához. Archaeologiai Értesítő. Pest.
- Mallory, J. P. 1997. entry Srubna Culture, p. 541-542. In: Encyclopedia of Indo-European Culture. Eds. J. P. Mallory, D. Q. Adams. Fitzroy Dearborn Publishers, London, Chicago.
- Marjalaki Kiss Lajos 1928. Néhány Árpád-kori helyneveink magyarázata. Történelmi és régészeti Közlemények. III. Évf. 1.-2. Sz.
- Marjalaki Kiss Lajos 1956. Gondolatok a magyar nép eredetéről. Különlenyomat a Borsodi Szemle 1956. évi 1. és 2. számából.
- Marjalaki Kiss Lajos 1987. Történelmi tanulmányok. Miskolci Várostartörténelmi Közlemények I. Miskolc.
- Marczali Henrik 1898-1905/2006. Nagy Képes Világtörténet. Budapest.
<http://mek.oszk.hu/01200/01267/html/index.htm>
- Montesquieu 1734/1975. A rómaiak nagysága és hanyatlása. Ford.: Szávai János. Budapest.
- Orbán Árpád 1942. Nimrud király népe. Csíkszereda.
- Orbán Balázs 1982. A Székelyföld leírása történelmi, régészeti, természetrajzi s népismei szempontból I-II. Budapest. (Hasonmás kiadás)
- Pálfi Károly 1941. A magyar nemzet ősvallása. Budapest.
- Peter de Rosa 1991. Krisztus helytartói. A pápaság árnyoldalai. Budapest.
- Petőfi Sándor 2006. Petőfi Sándor összes költeményei II. Budapest.
- Polybius i.e. 146/1889. The histories of Polybius II. London.
- Puranic Encyclopaedia 1989. Vettam Mani, Motilal Banarsidass, Delhi, „Huna” címszó, p. 316., „Saka” címszó, p. 667.
- R. D. Barnett 2008. Chapter XXX. Phrygia and the Peoples of Anatolia in the Iron Age. In: The Cambridge Ancient History. Third edition. Volume II., Part 2.
- Strabón i.e. 7/1977. Geographika. Budapest.
- Synesius i.sz. 411. Letter 78: The Unnigardae,
http://www.livius.org/su-sz/synesius/synesius_letter_078.html
- Szentmártoni Darnay Kajetán 1934. Ősnyomok. Kaposvár.
- Széchenyi István 1835/1985. Hunnia (reprint kiadás). Budapest.
- Talageri, S. G. 2000. The Indo-European Homeland, Chap. 7. In: Shrikant G. Talageri, The Rigveda. A Historical Analysis. Aditya Prakashan, New Delhi,
<http://voi.org/books/rig/> <http://voi.org/books/rig/ch7.htm>
- Terdzsüman, Mahmúd 906/1988. A Magyarok Története. Tárih-i Üngürüsz. Ford.: Blaskovics József. Budapest.
- Ustor Győző 1977. márc-ápr. Ősi Gyökér.
- Volf György 1907. Összegyűjtött munkái I-II. Budapest.
- Xenophón i.e. 444 k./1979. Kürosz nevelkedése; Anabázis. Ford.: Fein Judit. Budapest.